

STEVE BERRY

HROZBA
PATRIOTŮ

STEVE BERRY

HROZBA
PATRIOTŮ

2016

Copyright © 2015 by Steve Berry
Translation © 2016 by Hana Pernicová
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE PATRIOT THREAT,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2015,
přeložila Hana Pernicová
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2016

ISBN 978-80-7498-125-8

*Samovi Berrymu,
mému otci*

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha je první, kterou vydávám u Minotaur Books spadajících pod vydavatelství Macmillan Publishers. Je to úžasná zkušenost. Můj upřímný dík patří řediteli vydavatelství Johnu Sargentovi, Sally Richardsonové v čele St. Martin's Press a mému nakladateli Andrewu Martinovi. Hlubokou vděčnost si zaslouží Hector DeJean z oddělení propagace a Jeff Dodes a ostatní z oddělení marketingu a prodeje, zvláště pak Paul Hochman. Dále Jen Enderlinová, pravá vědma v oboru paperbacků, autor obálky David Rotstein, autor nádherného vnitřního designu Steven Seighman a Mary Beth Rocheová se svým týmem z oddělení audia.

Jako vždy děkuji za skvěle odvedenou práci Simonu Lipskarovi.

A své redaktorce Kelley Raglandové – bylo mi potěšením seznámit se s vámi.

Zvláštní uznání věnuji Meryl Mossové a jejímu vynikajícímu propagačnímu týmu (zvláště pak Deb Zipfové a JeriAnn Gellerové), dále pak Jessice Johnsové a Esther Garverové, které pečují o hladký chod Steve Berry Enterprises, M. J. Rossovi, jednomu z původních členů Klubu konspirátorů, a správci Hradu Smithsoniana institutu Richardu Stammelovi (za to, že mě nasměroval k chytrému psacímu pultíku).

A jako pokaždé děkuji své ženě Elizabeth, která i nadále zůstává tou nejvýjimečnější ze všech.

Tato kniha je věnována Haroldu Earlu „Samovi“ Berry-

mu, jmenovci Harolda Earla „Cottona“ Malonea. Jak oba přišli ke svým přezdívkám, zůstává záhadou.

Záhadou oproti tomu není, jak oba dva ovlivnili můj život.

*Na světě není významnějšího, ušlechtlejšího
a posvátnějšího citu než vlastenectví.*

– KIM IR-SEN –

VĚČNÝ PREZIDENT KOREJSKÉ LIDOVĚ
DEMOKRATICKÉ REPUBLIKY

PROLOG

BÍLÝ DŮM
ÚTERÝ 31. PROSINCE 1936
17:00

Franklinu Rooseveltovi se hnusilo pobývat s proslulým návštěvníkem v jedné místnosti, ale chápal, že si promluvit musejí. Zastával prezidentský úřad čtyři roky a za tři týdny se nesmazatelně zapíše do dějin svou druhou inaugurací, protože k ní vůbec poprvé dojde 20. ledna. Dosud prezident po každé skládal přísahu 4. března, na paměť dne, kdy v roce 1789 vstoupila v platnost ústava. Dvacátý ústavní dodatek však tradici změnil. A zkrátit období od listopadových voleb byl dobrý nápad. Z chromé kachny se časem stane mrtvá kachna. Roosevelta těšilo podílet se na změně. Dřívějšími zvyklostmi pohrdal.

A obzvlášť opovrhoval každým, kdo náležel ke „starým pořádkům“.

Jako jeho návštěvník.

Andrew Mellon si odsloužil deset let a jedenáct měsíců ve funkci ministra financí. Začínal pod prezidentem Hardin-

gem v roce 1921, poté pracoval pro Coolidge, až ho nakonec odvolal z funkce Hoover. Ještě rok pokračoval ve vládních službách jako velvyslanec v Británii a roku 1933 definitivně odešel do důchodu. Byl skalní republikán, jeden z nejbohatších lidí v zemi, žijoucí vtělení oněch „starých pořádků“, které si Rooseveltův Nový úděl předsevzal změnit.

„Toto je má nabídka, pane prezidente. Doufám, že se dočká uskutečnění.“

Mellon podal Rooseveltovi list papíru.

Roosevelt ho pozval na odpolední čaj, protože poradci varovali, že *zlý pes do sebe nenechá kopat věčně*.

A on do Andrewa Mellona kopal už tři roky.

Začal krátce po své první inauguraci. Nařídil daňovému úřadu, ať u Mellona vykoná prověrku odvedených daní. Úředníkům se takové překročení prezidentských pravomocí nezamlouvalo – padaly výhrady, že daňový úřad by neměl být zneužíván jako politická zbraň –, ale nakonec příkaz provedli. Mellon si nárokoval daňové vratky ve výši 139 000 dolarů. Vláda zjistila, že jí dluží 3 089 000 dolarů. Byl obviněn z krácení daně, ale velká porota ho odmítla odsoudit. Roosevelta to neodradilo a nařídil ministerstvu spravedlnosti pokračovat cestou civilního práva. Řízení proběhlo před Odvolacím výborem pro daňové otázky. Výpovědi svědků a předkládání důkazů se vlekly čtrnáct měsíců. Skončily teprve před několika týdny.

Sešli se v Oválné pracovně Bílého domu, kde Roosevelt vyřizoval pracovní záležitosti nejradši. Díky napěchovaným knihovnám, modelům lodí a všudypřítomným stohům papírů působila zabydleně. V krbu plápolal oheň. Roosevelt si přesedl z kolečkového křesla na pohovku vedle nejvyššího

HROZBA PATRIOTŮ

státního návladního Homera Cummingse. Mellona provázal David Finley, jeho blízký spolupracovník z ministerské éry.

Roosevelt a Cummings si pročítali Mellonovu nabídku.

Předložil jim návrh, že na vlastní náklady vybuduje v parku National Mall muzeum. Stane se depozitářem pro jeho obrovskou sbírku a zároveň poskytne prostory pro budoucí přírůstky.

Má se nazývat Národní galerie umění.

„Takže ne Galerie Andrewa Mellona?“ ujišťoval se Roosevelt.

„Nechci, aby se s ní veřejně spojovalo moje jméno.“

Roosevelt si měřil svého návštěvníka, který nehybně seděl s pyšně zvednutou bradou, jako by se prezidenti museli dodnes sklánět před kdejakým jeho rozmarem. Už dlouho mu vrtalo hlavou, proč si toho člověka vybrali do vlády tři jeho předchůdci za sebou. Chápal prvního z nich – slabocha a neschopného hlupáka Hardinga. A možná i toho druhého, Coolidge, který dotáhl do konce Hardingovo prezidentské období poté, co Harding vykázal dost zdravého rozumu, aby se po dvou letech v úřadu odebral na věčnost. Ale když Coolidge roku 1924 získal ve volbách svůj vlastní čtyřletý mandát, proč si nenašel jiného ministra financí? Dávalo by to smysl – počínal si tak každý prezident. A Coolidgeovu chybu vzápětí zopakoval Hoover, když Mellona roku 1929 znovu jmenoval. Po třech letech se ho ovšem definitivně zbavil.

„Píše se tu,“ řekl Roosevelt, „že galerii má spravovat správní rada sestávající z devíti členů, z nichž pět budete jmenovat vy. Domníval jsem se, že bude spadat pod Smithsonianův institut.“

„Bude. Přeji si ale, aby se její vnitřní chod těšil stejné ab-

solutní nezávislosti na vládě, jaké se těší Smithsonianové. Je to nepřekročitelná podmínka.“

Roosevelt pohlédl na nejvyššího návladního a ten přikývl na souhlas.

Mellon poprvé vyrukoval se svou nabídkou před rokem. Budova galerie měla stát něco mezi osmi a devíti milióny. Jádrem expozic se stane Mellonova vlastní sbírka umění v hodnotě dvaceti miliónů. Nakupovat a vystavovat se budou další kvalitní díla, aby se Washington zařadil mezi nejvýznamnější světová střediska umění. Mellon věnuje galerii do základního jmění pět miliónů, z jejichž výnosů se budou hradit mzdy nejvyššího vedení a nakupovat přírůstky. Vláda měla natrvalo hradit provoz a údržbu. Následovaly měsíce zákulisního doladování detailů, které vyústily v tuto závěrečnou schůzku. Nejvyšší návladní Cummings průběžně podával Rooseveltovi informace, ale v podstatě neměl žádný vyjednávací prostor. Stejně jako v politice si Mellon i v umění stál tvrdě na svém.

Zbýval poslední problematický bod.

„Uvedl jste,“ pokračoval Roosevelt, „že veškeré financování stavby a sbírek obstará vaše nadace. Ale ta dluží lidu naší země přes tři milióny dolarů na daních.“

Mellon nehnul ani brvou. „Jestli o ty peníze stojíte, jinudy cesta nevede.“

Roosevelt poznal, že si s ním Mellon pohrává jako kočka s myší. Ale budiž. Ten střet si koneckonců vykoledoval sám. Takže...

„Rád bych si pohovořil s panem Mellonem mezi čtyřma očima.“

Na nejvyšším návladním viděl, že se mu ten nápad dva-

HROZBA PATRIOTŮ

krát nezamlouvá, ale dal svým tónem najevo, že debatu nepřipustí. Cummings a Finley opustili místnost. Roosevelt počkal, až se za nimi zavřou dveře, a řekl: „Určitě víte, že vámi pohrdám.“

„Na vašem mínění mi záleží jako na loňském sněhu. Jste obyčejná nula.“

Roosevelt se rozesmál. „Už jsem si na svou adresu vyslechl, že jsem arogantní náfuka. Lenocho. Hlupák. Manipulátor. Ale nula ještě nikdy. Přiznávám, že se mě to dotklo. Ve stávající obtížné ekonomické situaci se pokládám za dost důležitýho aktéra. Nemluvě o tom, že na vzniku té situace nesete nemalý podíl.“

Mellon pokrčil rameny. „Kdyby mě Hoover poslechl, hospodářská krize by skončila už dávno.“

Uběhlo téměř sedm let od osudného pátku v roce 1929, kdy se trhy a banky zhroutily. Hoover už svůj úřad opustil, ale republikáni se dál drželi u vesla. Díky svému vlivu v Kongresu a na Nejvyšším soudu zasazovali Rooseveltově politice Nového údělu jeden právní úder za druhým. Čelil tolika překážkám, že se rozhodl uzavřít s protivníky včetně tohoto gaunera mír. Ale předtím si řekne svoje.

„Zkusím si vzpomenout. Jako ministr financí jste Hooverovi radil ‚zlikvidovat zaměstnanost, zlikvidovat akcie, zlikvidovat farmáře a zlikvidovat nemovitosti‘. Prý to očistí systém od hnilyby. Lidé budou pracovat tvrději a – jakže jste to říkal? – žít morálněji. Ještě jste doplnil, že podnikavější jedinci se vzmohou na úkor těch méně schopných.“

„Byla to rozumná rada.“

„Od muže, který má v kapse stamilióny. Chápu, že vám to tak připadalo. Ale pochybuji, že byste zastával stejný názor,

kdybyste byl nezaměstnaný, hladověl a neměl sebemenší naději do budoucna.“

Zarazilo ho, jak se Mellon změnil po fyzické stránce. Tváře se mu propadly, vysoká postava působila ještě vychrtlěji, než si ji pamatoval. Pleť zešedla do olovnatého odstínu, z očí číselá nekonečná únava. Od chřípí ke koutkům úst se táhly hluboké, ostře zalomené rýhy, zčásti zakryté jeho proslulým knírem. Roosevelt věděl, že Mellonovi je jedenaosmdesát, ale hádal by mu hodně přes stovku. Jedno se mu nicméně upřít nedalo: uchoval si charisma.

Roosevelt vytáhl z krabičky na stolku cigaretu a nasadil ji do slonovinové špičky. Špička trčící ze zubů ve šviháckém pětáctýřicetistupňovém úhlu se stala znakem prezidentovy sebedůvěry a optimismu. Ví Bůh, že země potřebuje obojí. Připálil si a zálibně vtáhl hustý kouř do plic. Při každém šluhu se mu šířil hrudníkem úlevný pocit.

„Uvědomujete si doufám, že na řízení před Odvolacím výborem pro daňové otázky se vaším darem nic nezmění. Nebude mít na průběh jednání žádný vliv.“

„Bude.“

Roosevelt zbystřil.

„Národní galerie umění vznikne tak jako tak,“ pokračoval Mellon. „Nemůžete to odmítnout a taky neodmítnete. Tak velký dar nelze pominout. Až bude otevřena, stane se nejprřednější uměleckou institucí v zemi. Po vašem směšném daňovém popotahování tou dobou neštěkne ani pes. Nikdo si na něj ani nevzpomene. Zato galerie – ta zůstane navždy a v zapomnění neupadne.“

„Mezi bohatými gaunery jste prostě eso.“

„Tenhle váš výrok si pamatuji. Bral jsem ho jako poklo-

HROZBA PATRIOTŮ

nu. Ale jelikož jste profesionální politik, kterému jde jenom o voličské hlasy, tak mě vaše mínění nijak zvlášť nedojímá.“

„Chráním vlast před takovými, jako jste vy,“ opáčil Roosevelt.

„Udělal jste jen to, že jste ji zavalil lavinou nových výborů a agentur, které se většinou překrývají s již existujícími institucemi. Zbytečně nafukují rozpočet a zvedají daně. Jednou to povede ke katastrofálním koncům. Nikdy neplatí, že víc znamená líp, a v případě vlády to neplatí dvojnásob. Bůh téhle zemi pomáhěj, až s ní skončíte. Já už naštěstí ty trpké důsledky neuvidím.“

Roosevelt si dopřál další šluk, než odpověděl: „Máte pravdu, odmítnout tenhle dar by se rovnalo politické sebevraždě. Vaši přátelé v republikánském Kongresu by to nepřijali s pochopením. A bylo mi řečeno, že jelikož se opravdu jedná o váš dar, můžete si diktovat podmínky. Takže vaše velkolepá národní galerie vznikne.“

„Víte, že jste nebyl první?“

Roosevelt nechápal, co tím Mellon míní.

„Pokusil jsem se o totéž dávno před vámi.“

V tu chvíli se prezidentovi rozbřesklo.

Mluvil o Jamesi Couzensovi, který před dvěma týdny zemřel po čtrnáctiletém působení v Senátu. Před třinácti lety inicioval v Kongresu přezkum daňových úlev poskytnutých společnostem, které tehdy patřily ministru financí Mellonovi. Vyšetřování odhalilo, že se v nich Mellon nevzdal kontroly, jak před převzetím vládní funkce sliboval. Ozvalo se volání po jeho rezignaci, ale Mellon bouři přestál a Coolidge ho roku 1924 znovu jmenoval ministrem. Načež Mellon poštval na Couzense daňáře a ti mu prokázali krácení daně ve výši

jedenácti miliónů. Odvolací výbor pro daňové otázky však původní rozhodnutí zvrátil a rozhodl, že se jednalo o refundaci, na kterou měl Couzens nárok.

„A nepřineslo vám to jen obrovské ponížení?“ opáčil Roosevelt. „Odvolací soud se postavil jednoznačně proti vám. Odhalil vaši vendetu vůči Couzensovi v pravém světle.“

Mellon vstal. „Přesně tak, pane prezidente.“

Upíral na něj oči černé jako uhel. Roosevelt si vychutnával nadřazené postavení pramenící z prezidentského úřadu a vědomí, že opanuje jakoukoli situaci, ale tváří v tvář téhle soše z masa a kostí na něj náhle padla tíseň.

„Umírám,“ řekl Mellon.

To Roosevelt netušil.

„Nejpozději do konce příštího roku mě zabije rakovina. Nejsem ale z těch, kdo se užírají sebelítostí. Když jsem byl u moci, užíval jsem ji plnými doušky. Zacházel jsem se svými nepřáteli tak, jako vy teď zacházíte se mnou. Ale rád bych zdůraznil jedno: Já je ničil, protože oni se pokoušeli zničit mě. Zasazoval jsem údery výlučně v sebeobraně. Váš útok byl čistá agrese. Rozhodl jste se mi ublížit prostě proto, že jste mohl. Nic jsem vám neudělal, přímo ani nepřímě. Tím se náš boj... liší.“

Roosevelt nasál do plic nikotin, aby si jím zklidnil nervy. Poručil si, že nesmí dát najevo sebemenší nejistotu nebo obavy.

„Zanechávám své vlasti dar v podobě umění. To bude můj veřejný odkaz. Pro vás, pane prezidente, mám jiný, soukromější dárek.“

Mellon vyňal z vnitřní kapsy saka natřikrát přeložený list papíru a podal ho Rooseveltovi.

Ten si ho vzal a podíval se na něj. „Nedává to smysl.“

HROZBA PATRIOTŮ

Mellonovým obličejem prokmitl prohnaný úšklebek. Téměř se podobal úsměvu. Zvláštní pohled – Roosevelt si ne-
vzpomínal, že by ho kdy viděl jinak než přimračeného.

„Právě naopak,“ řekl Mellon. „Je to návod k výpravě za
tajemstvím, kterou jsem pro vás osobně přichystal.“

„Za jakým tajemstvím?“

„Za takovým, které může znamenat konec pro vás i pro
váš Nový úděl.“

Roosevelt zamával papírem. „Chcete mi snad vyhrožo-
vat? Asi jste zapomněl, s kým mluvíte.“

Moc dobře věděl, že přede dvěma lety se ošklivě přepočítal. Jak zní to staré moudro? *Pokoušíte-li se zabít krále, ujistěte se, že se vám to podaří.* On neuspěl. Nejvyšší státní ná-
vlní Cummings ho už varoval, že se Odvolací výbor pro
daňové otázky postaví proti vládě na Mellonovu stranu,
a to ve všech ohledech. Žádný daňový nedoplatek neexistuje.
K porušení zákona nedošlo.

Totální krach.

Pověřil ministra financí, aby vyhlášení verdiktu co nejdé-
le pozdržel. Nezajímalo ho jak, hlavně když k odkladu dojde.
Teď mu vrtalo hlavou, jestli už jeho návštěvník výsledek da-
ňového řízení nezná.

„Člověk má ke svému počínání vždycky dva důvody,“ řekl
Mellon. „Jeden dobrý a druhý opravdový. Dnes jsem se na
vaše pozvání dostavil s úmyslem jednat čestně a upřímně.
Koneckonců všichni mocní, vás nevyjímaje, jednou zemřou.
Já zemřu. Ale Národní galerie zůstane navždy a naše země ji
potřebuje. To byl můj *dobrý* důvod, abych udělal to, co jsem
udělal. Ten opravdový spočívá v tom, že jsem na rozdíl od
vás patriot.“

Roosevelt se sarkasticky rozesmál. „A jedním dechem klidně připustíte, že tím papírem vyhrožujete svému prezidentovi.“

„Ujišťuji vás, že existují skutečnosti, které o vládnutí v této zemi nevíte. Skutečnosti, které se mohou projevit jako... zničující. Dvě z nich právě držíte v ruce, *pane prezidente*.“

„Tak proč mi je prostě nesdělíte a nevychutnáte si triumf hned?“

„Proč bych to dělal? Nechával jste mě poslední tři roky dusit ve vlastní šťávě. Dal jste mě veřejně vyšetřovat, ponížit, označit za zloděje a podvodníka. Zneužil jste svůj úřad a svou moc. Připadá mi spravedlivé oplatit vám stejnou mincí. Ale spojil jsem svůj dárek s výzvou. Chci, abyste si ho odpracoval, tak jako jste k tomu přinutil mě.“

Roosevelt papír zmačkal a odhodil na zem.

Na Mellonově nevzrušeném výrazu se nic nezměnilo. „To by nebylo moudré.“

Roosevelt na něj namířil cigaretovou špičkou jako zbraní. „Při předvolební kampani ve čtyřicátém jsem na oknech kdejaké firmy vídal samolepky. Víte, co na nich stálo?“

Mellon zachovával mlčení.

„*Hoover, ten si písknul, Mellon zvon rozezněl. Wall Street dala signál a zem šla do pekel. Ať žije Roosevelt!* Takhle o mně smýšlí naše vlast.“

„Dávám přednost poznámce, kterou o vás prohodil senátor Harry Truman. *S prezidentem je ta potíž, že je lhář*.“

Rozhostilo se napjaté ticho.

Konečně ho prolomil Roosevelt: „Nic nemám tak rád jako pořádný boj.“

„V tom případě vám tohle udělá radost.“

HROZBA PATRIOTŮ

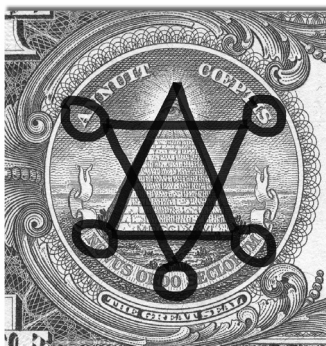
Mellon sáhl do kapsy a vylovil šustivou dolarovou bankovku. „Je to jedna z těch nových. Design jste prý schválil osobně.“

„Usoudil jsem, že staré peníze patří do důchodu. Zvlášť když moc štěstí nepřinesly.“

A tak ministerstvo financí roku 1935 změnilo vzhled dolarové bankovky a kromě dalších úprav na ni přidalo Velkou pečeť Spojených států. Nové bankovky byly v oběhu teprve něco málo přes rok.

Mellon vytáhl z jiné kapsy pero a došel ke stolu. Roosevelt ho sledoval, jak na horní stranu bankovky cosi čmárá.

Mellon mu jednodolarovku podal. „Tohle je pro vás.“

Roosevelt spatřil dva trojúhelníky namalované přes sebe na rubu Velké pečeti. „Pentagram?“

„Má šest hrotů.“

Roosevelt se opravil: „Hvězda Davidova. Má něco znamenat?“

„Je to vodítko vztahující se k našim dějinám. V naší mi-

nulosti se vyskytli lidé, kteří tušili, že se jednou objeví muž jako vy – tyranský aristokrat. Proto mi připadá namístě, aby vaše výprava začala dějinami...,“ Mellon ukázal na bankovku, „... a touhle zvláštností. Jak vidíte, ty dva trojúhelníky propojují pět písmen. O S A M N. Je to anagram.“

Roosevelt se na bankovku zahleděl. „Mason. Tvoří slovo *Mason*.“

„Správně.“

Prezident se neubráníl otázce: „Co to má znamenat?“

„Váš konec.“

Mellon stál ve vzorovém pozoru s vypjatou hrudí, ale s hlavou mírně nachýlenou, jako by se posmíval svému sedícímu nadřízenému, kterého nohy neunesou. Z plamenů v krbu se vykutálelo poleno, zasyčelo a vychrlilo spršku jisker.

„*Prazvláštní náhodou, jak praví rčení, věc ledažaká se záhy objasní.*“ Mellon se odmlčel. „Citát z lorda Byrona. Ten mi také připadá namístě.“

Vykročil ke dveřím.

„Ještě jsem s vámi nedomluvil,“ vykřikl Roosevelt.

Mellon se zastavil a ohlédl se. „Budu na vás čekat – *pane prezidente.*“

A s těmi slovy odešel.

SOUČASNOST

JEDNA

BENÁTKY, ITÁLIE
PONDĚLÍ 10. LISTOPADU
22:40

Cotton Malone se vrhl k zemi a o skleněnou stěnu zabubnovaly střely. Průhledná přepážka sahající od podlahy ke stropu se naštěstí neroztříštila. Odvážil se vykouknout do prostorného sekretariátu a uviděl, jak z pološera znovu vyšlehly ohnivé záblesky. Pocházely z ústí zbraně s krátkou hlavní. Sklo, které ho dělilo od útočníka, bylo obdivuhodně odolné a Malone v duchu děkoval neznámému architektovi za prozíravost.

Nenabízelo se mu příliš možností.

O vnitřním uspořádání osmého patra téhle budovy toho moc nevěděl, byl tu koneckonců poprvé. Přišel s úmyslem tajně přihlížet obří finanční transakci – předání dvou velkých pytlů určených Severní Koreji, v nichž bylo napěchováno dvacet miliónů amerických dolarů. Jenže výměna z ruky do ruky se zvrhla v krvavou lázeň. Pár kroků odtud leželi v jedné kanceláři čtyři mrtví a jejich vrah – Asiat s krátkými

tmavými vlasy, v uniformě ostrahy – si teď vzal na mušku jeho.

Malone se potřeboval nějak krýt.

Ještě že byl aspoň ozbrojen; měl u sebe svou berettu z Magellan Billetu a dva rezervní zásobníky. Možnost cestovat s pistolí patřila k výhodám, které s sebou přinášelo, že projednou zase disponoval odznakem ministerstva spravedlnosti Spojených států. Kývl na jednorázovou misi, aby vytěsnil z hlavy, co se odehrálo v Kodani, a trochu si přivydělal, jelikož špiónům se dneska slušně platí.

Mysli.

Ve zbraních má protivník převahu, v uvažování ne.

Kontroluj okolí a máš pod kontrolou výsledek.

Vysprintoval po terrazzové podlaze v chodbě doleva přesně v okamžiku, kdy další salva konečně prorazila skleněnou přepážku. Minul výklenek s dvojími protilehlými dveřmi k toaletám a hnál se dál. Opodál zahlédl úklidový vozík. Pootevřené dveře nejbližší kanceláře byly zablokované, aby se nezavřely, a v šeru se krčila žena v pracovních šatech.

Italsky zašeptal: „Vlezte si pod stůl a ani nedutejte.“

Poslechl.

S tou civilistkou může nastat problém. V hlášeních Magellan Billetu se jim říkalo *vedlejší škody*. To označení se mu přičilo. Vždyť to byl někdo otec, matka, bratr, sestra. Nevinné oběti, které se přichomýtl do palebné linie.

Každou chvíli se vynoří ten Asiat.

Spatřil další dveře a vtrhl do tmavé místnosti. Porůznu v ní postávalo obvyklé úřednické vybavení. Z přilehlé kanceláře sem pootevřenými dveřmi padal pruh světla. Malone do ní rychle nahlédl a ověřil si, že se odtamtud dá vyjít na chodbu.

HROZBA PATRIOTŮ

To půjde.

Do nosu ho udeřil odér čistidla z otevřeného několikalitrového kanystru opodál. A zároveň uviděl na úklidovém vozíku u dveří pohozený balíček cigaret a zapalovač.

Kontroluj okolí.

Hmátl po cigaretách a zapalovači a pak převrhl kanystr s čistidlem.

Na podlahu chodby vybublala čirá tekutina a proměnila se v říčku plynoucí směrem, odkud přiběhne Asiat.

Malone čekal.

Pár vteřin poté se zpoza rohu vysunula automatická puška a za ní vykoul útočník, určitě udivený, kam se vypařila jeho kořist.

Malone počkal ještě chvíli, až ho příchozí zaregistruje.

Puška se zvedla.

Malone uskočil do kanceláře. Do uklízacího vozíku s ohlušujícím brinkotem třeskly kulky. Škrtl zapalovačem pod balíčkem cigaret. Celofán, papír a tabák vzplály. Jedna. Dvě. Vyhodil hořící balíček ze dveří přímo do kaluže na chodbě.

Zahučelo to a čistidlo chytilo plamenem.

Pohyb v sousední místnosti mu potvrdil očekávané – Asiat tam prchl před ohněm. Než se mu rozběhlo, že vletěl do pasti, vpadl dovnitř Malone a srazil ho na zem.

Puška odletěla, až to zařinčelo.

Malone stiskl Asiata pravačkou pod krkem.

Jeho protivník byl ale silný.

A mrštný.

Odkutáleli se a narazili do psacího stolu.

Malone si hlídal, aby nepovolil sevření. Jenže Asiat sebou

smýkl a odkopl ho, až Maloneovi vyletěly nohy do vzduchu. Dopadl celým tělem protivníkovi na hlavu. Asiat ho ze sebe shodil a vymrštil se na nohy. Malone se připravil ke rvačce, ale „hlídač z ostrahy“ vyběhl z místnosti.

Malone vytasil zbraň a popošel ke dveřím. Byl udýchaný a srdce mu bušilo. Na podlaze dohořivaly zbytky čistidla. Chodba zela prázdnotou, až na řádku šlápějící vedoucích pryč. Malone přeběhl k výtahům a zkontroloval ukazatele polohy. Na obou svítla osmička – tohle podlaží. Stiskl přivolávací a s připravenou pistolí uskočil.

Dveře obou výtahů se okamžitě otevřely.

Kabina napravo byla prázdná. V levé ležela zkrvavená mrtvola, oblečená jen ve spodním prádle. Pravý hlídač, pomyslel si Malone. Pohlédl na mužův zkřivený obličej zohavený dvěma vstřely. V plánu zřejmě bylo nejen zlikvidovat všechny účastníky schůzky, ale také nenechat naživu žádné svědky. Nakoukl do kabiny a spatřil rozbitý ovládací panel. Zkontroloval druhý výtah a zjistil, že je také poškozený a mimo provoz. Jediná cesta ven vede po schodech.

Vešel na schodiště a zaposlouchal se. Kdosi tamtudy vybíhal nahoru. Rozběhl se za ním, jak nejrychleji mu opatrnost a maximální střeh dovolovaly.

Nahoře klaply otevírané a zavírané dveře.

Na konci schodů objevil východ na střechu. Zpoza něj se ozýval nezřetelný rachot startující helikoptéry.

Malone pootevřel dveře.

Helikoptéra stála natočená zadkem k němu, její ocas měl prakticky na dosah. Čumák kabiny trčel do noci. Rotory nabíraly rychlost. Asiat hodil do kabiny oba pytle s penězi a naskočil.

HROZBA PATRIOTŮ

Listy rotorů vířily čím dál rychleji a ližiny se odlepily od střechy.

Malone vyrazil ze dveří.

Okamžitě se do něj opřel ledový víchř.

Má vystřelit? Ne. Nechat helikoptéru odletět? Sice ho sem vyslali jen jako pozorovatele, ale akce se nečekaně zvrhla, takže by si asi měl zasloužit svůj honorář. Zastrčil si pistoli do zadní kapsy a tu zapnul. Rozběhl se. Jediný skok, a zachytil se stoupající ližiny.

Helikoptéra se vznesla k temné obloze.

Byl to zvláštní pocit, letět nechráněn nocí. Oběma rukama svíral kovovou ližinu, ale s rostoucí rychlostí vrtulníku bylo čím dál těžší se udržet.

Pohlédl dolů.

Mířili na východ, pryč od pevniny směrem k moři a ostrovům. K vraždám došlo několik set metrů od vody, v nudné kancelářské budově nedaleko mezinárodního letiště Marca Pola. Lagunu lemovaly úzké pásy světla, které vyznačovaly široký oblouk pobřeží. Uprostřed ležely Benátky.

Helikoptéra se naklonila na pravý bok a zvýšila rychlost.

Malone se zahákoval o ližinu předloktím, aby se snáz udržel.

Před sebou viděl Benátky s jejich zářícími věžemi a věžkami. Za nimi se rozprostírala černá temnota signalizující otevřené moře. Dál na východ se na úzké písčíně nacházelo Lido a za ním vody Jadranu. Rychle si zrekapituloval, co má pod sebou. Světla na severu prozrazovala polohu Murana, Burana a nejvzdálenějšího Torcella. Ostrovy trůnily v laguně jako rozházené blyštivé tretky. Obtočil ližinu oběma pažemi, vytáhl se výš a vůbec poprvé nakoukl do kabiny.

Falešný hlídač ho pozoroval.

Vrtulník se zhoupl doleva, zřejmě ve snaze setřást nevítaného pasažéra. Maloneovo tělo zavlálo ve vzduchu a smýklo sebou zpět, ale udržel se a znovu pohlédl do mužových mrazivých očí. Spatřil, že Asiat otevírá levou rukou dvířka a v pravé třímá pušku. Těsně předtím než ližinu, na které visel, zasypaly střely, se pod břichem helikoptéry přehoupl na tu druhou.

O levou ližinu zarachotily kulky a odlétly kamsi do tmy. Malone teď visel v bezpečí na pravé, ale ruce ho od souboje s gravitací bolely. Helikoptéra se znovu rozhoupala a vysávala z něj poslední zbytky sil. Zahákoval se za ližinu levou nohou. Ledový vítr mu vysušoval hrdlo, takže se mu špatně dýchalo. Snažil se nasbírat v ústech sliny, aby si od toho pálení ulevil.

Musí něco udělat, a to rychle.

Sledoval listy rotoru vířící vzduchem, ušní bubínky mu div nepraskly ohlušujícím staccatem turbíny. Prve na střeše váhal, jestli se pouštět do akce, ale teď neměl na vybranou. Pevně zahákován oběma nohama a levou paží sáhl druhou rukou za sebe a rozepnul si zadní kapsu kalhot. Hmátl do ní a vytáhl berettu.

Zbývá mu jen jedna možnost, jak helikoptéru donutit, aby se snesla k zemi.

Vypálil tři rány do řvoucí turbíny těsně pod hnací hřídelí. Motor zakašlal.

Ze sacího potrubí i z výfuku vyšlehly plameny. Helikoptéra zpomalila. Zvedla nos ve snaze udržet se ve vzduchu.

Malone pohlédl dolů.

Pořád ještě letěli zhruba tři sta metrů nad zemí, ale rychle ztráceli výšku v jakžtakž řízeném sestupu.

HROZBA PATRIOTŮ

Vpředu, jen kousíček na sever od Benátek, uviděl ostrov. Rozptýlená světélka naznačovala jeho obdélníkový tvar. Malone to místo znal. Isola di San Michele. Nic než hrstka kostelů a obrovský hřbitov, kam se pohřbívá už od napoleonských časů.

Další zakašlání.

Prudký výšleh plamene.

Z výfuku se vyvalil hustý kouř páchnoucí sírou a hořící naftou, z něhož se obracel žaludek. Pilot se zřejmě pokoušel ustálit klesání, ale stroj namáhavě poskakoval a zmítal sebou.

Přelétali ostrov těsně vedle kupole hlavního kostela.

Šest metrů nad zemí se zdálo, že pilot má úspěch na dosah. Helikoptéra vyrovnala let a chystala se znovu vznést. Dole se rýsoval temný plácek, ale Malonea mrazilo při pomýšlení, kolik kamenných náhrobků tam asi číhá. Tma byla hustá, že by se dala krájet. Osazenstvo vrtulníku dobře vědělo, že má ještě pořád společnost. Tak proč by přistávali? Radši se vyšplhají zpátky nahoru a setřepou černého pasažéra z výšky.

Měl do turbíny nasázet pár střel navíc.

Teď neměl na vybranou.

A tak se pustil ližiny.

Zdálo se mu, že se řítí k zemi nekonečně dlouho, i když mu paměť promptně posloužila informací, že vzhledem k rychlosti volného pádu to nemůže trvat déle než vteřinu. Jen doufal, že přistane do měkkého a nestrefí se do žádného kamene.

Dopadl na nohy a ztlumil náraz pokrčením kolen, ale stejně upadl a odkutálel se jako hrouda. V levém stehnu ho ostře zabolelo. Bůhvíjak se mu podařilo neupustit zbraň.

Když zastavil pád, zvedl oči. Pilot už získal nad helikoptérou plnou kontrolu. Nabrala mezitím výšku a blížila se zpátky k němu. Nakláněla se na pravý bok, takže Asiatovi nic nezaclánělo ve výhledu dolů. Malone by asi dokázal kousek odpajdat, ale neměl kde se krýt. Nacházel se mezi hroby, v otevřeném prostoru. Asiatovi jeho svízelná situace neunikla. Vrtulník se vznášel necelých třicet metrů od něj, listy rotoru zvedaly hlínu a prach. Dvířka se otevřela a Asiat jednou rukou zvedl pušku.

Malone se mu postavil čelem a obouruč zamířil. V zásobníku beretty mu zbyly nanejvýš čtyři náboje.

Tak ať každý z nich zaboduje.

Zamířil na motor.

Asiat zuřivě mávl na pilota, ať odletí.

Jenže to už Malone střílel. Jednu, dvě, tři, čtyři rány.

Těžko říci, který výstřel se o to zasloužil, ale turbína explodovala. Oblohu rozzářila oslepující ohnivá koule a opodál se snesl k zemi jiskřivý déšť hořících trosek. V tom náhlém světle Malone spatřil stovky náhrobků v natěsnaných řadách. Plácl sebou na zem a pažemi si zakryl hlavu, protože exploze neustávaly, kousek od něj se škvařila halda zkrouceného kovu a lidského masa a vybuchovalo hořící palivo.

Podíval se na ten obraz zkázy.

Helikoptéru, její osazenstvo a dvacet miliónů dolarů v hotovosti pohltily praskající plameny.

Někdo bude mít vztek.

DVĚ

BENÁTSKÝ PŘÍSTAV

23:15

Kim Jong-čin stál u lůžka s infuzním vakem v ruce. Z protější strany přihlížela jeho dcera Hana.

„Tohle asi nevidíš poprvé,“ šeptl jí korejsky.

Slovem *tohle* mínil utvrzení převahy silného nad naprostě bezmocným. A dobře věděl, že to viděla a zažila nesčetněkrát.

„Bez komentáře?“ zeptal se.

Upřela na něj oči.

„Takže asi ano. Ušetřil by si potíže, kdyby mlčel jako ryba. Mám pravdu?“

Přikývla.

Ocenil její chápavost úsměvem a znovu se otočil k lůžku.
„Máte dost pohodlí?“

Starý muž ležící před nimi neodpovídal. Jak by taky mohl? Droga mu ochromila všechny svaly do posledního, otupila nervy, rozmazala myšlenky. Hadička od vaku s infuzí, který Kim držel v ruce, se plazila do mužovy žíly. Kim

ovládal přívod tekutiny pomocí záklopy. Nehrozilo, že by se na injekční zákrok později přišlo, protože zajatec byl diabetik. Jednoho vpichu navíc si nikdo nevšimne.

„Na jeho pohodlí beztak nezáleží,“ řekl Kim. „Byla to hloupá otázka. Nikam se odtud nechystá.“

Samozřejmě přijímání dominance zdědil po otci – společně s řídkými vlasy, nadváhou, baňatou hlavou a tajenou vášní pro úpadkovou zábavu. Avšak na rozdíl od otce, jenž převzal dědičnou funkci a vládl Severní Koreji téměř čtvrt století, Kim tuto šanci nedostal.

A proč?

Jen proto, že chtěl navštívit tokijský Disneyland?

Chtěly tam jet dvě z jeho devíti dětí. A tak si opatřil falešné portugalské pasy a pokusil se proniknout do Japonska. Jenže pozornému úředníkovi pasové kontroly na mezinárodním letišti Narita podvod neunikl a Kima zatkli. Aby ho propustili, musel otec osobně intervenovat u japonské vlády.

A Kim za to draze zaplatil.

Byl vyděděn, vypuštěn z nástupnické linie.

Předtím byl nejstarší syn předurčený převzít otěže vlády, od té doby zdiskreditovaný nýmand. A když otec před dvanácti lety konečně zemřel, získal všechno Kimův nelegitimní nevlastní bratr: zaujal místo v čele armády, převzal post předsedy Komise národní obrany a lídra Dělnické strany a ujal se neomezené vlády nad Korejskou lidově demokratickou republikou.

Jakže se to říká?

Jen špatný rolník se hádá se svým volem.

Kim se rozhlédl po kajutě.

Nebyla tak luxusní jako jeho apartmá o dvě paluby výš,

HROZBA PATRIOTŮ

ale přesto nadprůměrně pohodlná. Kim s Hanou už deset dní brázdili Jadran a Středozemní moře na okružní výletní plavbě se zastávkami v Chorvatsku, Černé Hoře, na Sicílii a v Itálii a čekali, kdy stařec, který tu teď ležel před nimi, podnikne nějakou akci.

Nic podstatného se však nedělo.

A tak teď, poslední večer plavby, kdy loď zakotvila v Benátkách a několik tisíc pasažérů vyrazilo na břeh prohlédnout si místní pamětihodnosti, zašli za Paulem Larksem na návštěvu. Stačilo zaklepat a Larkse snadno přemohli.

„Pane Larksí,“ oslovil ho Kim vlídně. „Proč jste se vydal na tenhle výlet?“

„Abych napravil křivdu.“

Larks odpověděl napjatě, ale bez zaváhání. To byl klad oné drogy. Mozek nedokázal produkovat nic než pravdu. Schopnost lhát vymizela.

„Jakou křivdu?“

„Křivdu, které se dopustila moje země.“

Otravné ovšem bylo, že tázaný obvykle odpovídal přesně na položenou otázku a nedoplnil z vlastní vůle nic navíc.

„Jak dlouho vlastníte dokumenty, které tu křivdu napraví?“

„Od doby, kdy jsem pracoval pro vládu. Tehdy jsem je našel.“

Tenhle muž dříve pracoval jako náměstek amerického ministra financí a před necelými třemi měsíci byl ve vší tičnosti odstraněn z funkce.

Kim se otázel: „Bylo to předtím, anebo potom, co jste četl tu knihu?“

„Předtím.“

I Kim četl *Hrozbu patriotů* od Anana Waynea Howella. Autor ji vydal vlastním nákladem přede dvěma lety a vyšla bez jakýchkoli fanfár a ohlasu. „Má Howell pravdu?“

„Má.“

„Kde je?“

„Sejdu se s ním zítra.“

„Kde?“

„Prý mě vyhledá, až opustím loď.“

„Copak jste se nevypravil na tuhle plavbu právě proto, abyste se na ní s Howellem sešel?“

„Tak zněl původní plán.“

Zvláštní odpověď. „Měl jste se sejít ještě s někým?“

„S tím Korejcem. Ale rozmysleli jsme si to.“

„Kdo je to *my*?“

„Howell a já.“

Kima to zmátlo. „Proč?“

„Ať to radši zůstane jen mezi Američany.“

Kima se zmocnilo vzrušení. Tím Korejcem byl on. „Kde jsou ty dokumenty napravující křivdu?“

Od vyplutí s sebou Larks všude vláčel velkou černou brašnu. Na palubě. V jídelně. Ani na vteřinu se od ní neodloučil. A přesto teď v kajutě nebyla. Hana už to tu prohledala.

„Dal jsem je Jeleně. Uvedla správné heslo.“

To jméno Kimovi nic neříkalo. Na scéně se objevil nový aktér. Ale napřed požádal: „Řekněte mi to heslo.“

„Mellon.“

„Meloun? Jako to ovoce?“

„Ne. Andrew Mellon.“

Kimovi neunikla ta ironie, ale přesto se zeptal, proč si vybrali zrovna jeho.

„Byl strážcem pravdy.“

HROZBA PATRIOTŮ

To konstatování mohl pochopit jen ten, kdo četl Howellovu knihu.

„Kdy jste Jeleně ty dokumenty předal?“

„Před pár hodinami.“

Byla to komplikace, samozřejmě – vždyť Kim tu byl především kvůli nim. Před několika týdny se je pokoušel vylákat z Larkse na dálku, ale nepochodil. Tak se zrodil nápad setkat se s ním v zámoří. Tohle dostaveníčko mu mělo poskytnout písemný důkaz, po němž se pídil, a navíc ho zavést k původci toho všeho. K Ananu Wayneu Howellovi. Autorovi *Hrozby patriotů*.

„Zná se Jelena s Howellem?“ zeptal se Larkse.

„Zná.“

„A jak mu ty dokumenty předá?“

„Sejde se s ním zítra, po odchodu z lodi.“

Věci očividně neběžely podle plánu. Ale Kim očekával, že se na téhle zrádné cestě vyskytne ne jeden výmol. Jednat s podivíny a zoufalci s sebou přináší riziko.

„Kdo jste?“ zeptal se ho zčistajasna Larks.

Kim shlédł na lůžko.

Účinek drogy pomíjel rychleji, než předpokládal, ale aplikoval Larksovi jen slabou dávku, aby mu nebránila hladce komunikovat.

„Jsem váš donátor,“ odpověděl. „Ten Korejec,“ dodal, aniž se namáhal zakrýt opovržením.

Larks se pokusil zvednout, ale Hana ho zadržela. Nedalo jí to moc práce.

„Zklamal jsem se ve vás,“ řekl Kim.

„Nemám se s vámi o čem bavit. Tohle je americký problém. Nepotřebujeme do něj zatahovat takové, jako jste vy.“

„Mých peněz jste se ale neštil. Na tuhle plavbu jste se vydal víc než ochotně.“

Kim upravil nastavení infuze a zvýšil dávku drogy. Do Larksových hnědých očí se vrátil rozmlžený pohled.

„Proč jste se obrátil proti tomu Korejci?“ zeptal se Kim.

„Chtěl to Howell. Podezíral ho.“

„Z čeho? Copak ten Korejec nebyl váš přítel?“

„Cizinců se křivdy netýkají.“

„Jaké křivdy?“

„Ty, které utrpěl Salomon, Mellon, Howell, všichni ti lidé. Je na nás, abychom je napravili. Bohužel je to všechno pravda.“

Kim znovu zvýšil dávku, aby Larksovu mysl úplně zbavil vlastní vůle.

„Co všechno je pravda?“ zeptal se.

„Hrozba patriotů.“

Kim znal ten pojem z knihy, ale otázka nad otázky zněla, jestli jde o skutečnost, nebo o bohapustý výmysl třetířadého pisálka posedlého konspiračními teoriemi. Na existenci té hrozby vsadil doslova svůj život.

V kapse se mu rozvibroval telefon.

Podal vak s infuzí přes postel Haně a sáhl po mobilu.

„Helikoptéra nad lagunou explodovala,“ oznámil mužský hlas. „Byli jsme příliš daleko, takže nevíme, jak k tomu došlo, ale zato jsme viděli, že když startovala, pověsil se na podvozek nějaký chlap. Teď se plavíme na člunu k místu, kde vybuchla.“

„Dvacet miliónů dolarů shořelo?“ zeptal se Kim.

„Už to tak vypadá.“

„To není dobrá zpráva.“

HROZBA PATRIOTŮ

„Nám to nemusíte vykládat. Z našeho honoráře je popel.“

Najal si tu partu za padesátiprocentní podíl.

„Zjistěte, co se stalo,“ přikázal.

„Už jsme na cestě.“

Další potíže. O ty se vážně neprosil. Ukončil hovor, zadíval se na lůžko a zamyslel se nad kurýrkou, o které mluvil Larks.

„Možná tu ženu dokážeme najít,“ otočil se k Haně. „Tu Jelenu.“

Podala mu zpátky infuzi.

„Zítra,“ utrousil koutkem úst. „Až se objeví Howell.“

Což znamenalo, že Paula Larkse už k ničemu nepotřebují.

A tak zvýšil průtok v infuzi na maximum.

TŘI

ATLANTA, GEORGIA

17:20

Stephanie Nelleová vkráčela do obchodního domu a zamířila rovnou do oddělení dámských oděvů. Nákupní centrum se nacházelo v severní části města, nedaleko od ústředí Magellan Billetu. Stephanie si na nakupování nijak zvlášť nepotrpěla, ale o večerech nebo v sobotu odpoledne ji občas popadla chuť potulovat se mezi regály a okukovat zboží, aby na chvíli zapomněla na práci. Vedla Magellan Billet šestnáct let. To ona tuhle zpravodajskou jednotku vybudovala – tým dvanácti agentů zaměstnávaných ministerstvem spravedlnosti, kteří se ujímali nejchoulostivějších vyšetřování.

Samí skvělí lidé.

Jenže teď něco drhlo.

A byl nejvyšší čas zjistit co a proč.

Na druhé straně prodejny zahlédla Terru Lucentovou a vykročila nejbližší uličkou k ní. Terra byla drobounká žena se zrzavými vlasy, jedna ze čtyř administrativních asistentek pracujících v Billetu.

HROZBA PATRIOTŮ

„Doufám, že mi vysvětlíte, proč jste mě sem vylákala,“ řekla Stephanie, když ke své zaměstnankyni došla. „A vůbec, neměla byste radši spát?“

„Vážím si toho, že jste se se mnou sešla. Opravdu moc. Víím, že je to neobvyklé.“

„Mírně řečeno.“

Stephanie našla na stole lístek s prosbou, aby v půl šesté odpoledne přišla do obchodního domu a nikomu o tom neříkala. Terra pro ni pracovala už léta; vzhledem k její rozvaze a spolehlivosti ji přidělovali na noční služby.

„Je to důležité, madam.“

Stephanii neuniklo, že Terra vypadá ustaraně. Nedávno se rozvedla, už počtvrté. V lásce měla smůlu, ale práci odváděla skvělou.

„Musím vám něco ohlásit. To, co se děje, není správné. Ani trochu.“

Všimla si, že Terra těká očima nalevo napravo. Po prodejně ale bloumalo jen pár prodavaček a hrstka zákazníků.

„Čekáte někoho?“

Terra na ni pohlédla a olízla si rty. „Jen jsem se chtěla ujistit, že jsme samy. Proto jsem vás požádala, ať přijdete sem.“

„Proč ten lístek? Nemohla jste mi zatelefonovat? Anebo si se mnou promluvit v kanceláři? Proč ty tajnosti?“

„Jinak to nešlo.“

Z Teřina tónu číšely obavy.

„Terro, co se děje?“

„Jednou v noci, asi tak před deseti dny, jsem si zašla do jídelního kouta pro pití. V kanceláři nikdo další nebyl, tak jsem si s sebou vzala mobil, kdyby někdo volal. A taky jsem si přitom odskočila na cigárko. Víím, že na našem patře by se

kouřit nemělo, jenže když sloužím sama, nemůžu vypadnout na dlouho a jít ven. Nechávám dveře k nám otevřené, abych slyšela cinknout vstupní zvonek, kdyby někdo šel, a jdu si zapálit o kus dál do chodby.“

Pravidla Billetu vyžadovala, aby kanceláře byly pod ustavičným dohledem. Agenti měli speciálně zabezpečené laptopy a iPhony, protože šifrované e-maily a textové zprávy představovaly nejrychlejší a nejbezpečnější způsob komunikace.

„Proč nekouříte přímo v kanceláři?“

Terra zavrtěla hlavou. „Poznala byste to po čichu. Nepřipadá v úvahu.“

Stephaniin vztah k tabáku nebyl žádným tajemstvím a kouření v budově ostatně zakazoval i federální zákon. „Zapomeňte na cigarety a přejděte k věci.“

„Jak jsem říkala, před deseti dny jsem byla ve výklenku na konci chodby. Pootevřela jsem okno, aby kouř utíkal ven. Když jsem dokouřila, vrátila jsem se do kanceláře. A tam jsem na něj narazila. Ukázal mi odznak a pohrozil mi. Prý je z ministerstva financí.“

„Jak se dostal do budovy?“

„Druhý den jsem zkontrolovala elektronické záznamy. Podle nich v tu dobu nikdo dovnitř nevešel.“

Všechny dveře byly zajištěny zámkem, do kterého se musela vložit karta. Takže ať to byl, kdo to byl, musel mít přátele na správných místech.

„Co tam dělal?“

„Dožadoval se přístupu k počítačům.“

„A vy jste mu ho umožnila?“

Terra přikývla.

„Jak dlouho zůstal v kanceláři?“

HROZBA PATRIOTŮ

„Půl hodiny. Použil počítač v zasedačce. Když odešel, hledala jsem, co si prohlížel, ale všechny stopy kompletně vymazal.“

„A to mi říkáte až dnes?“

„Nezlobte se. Myslela jsem, že řešil něco naléhavého.“

„Nevěřím vlastním uším, co jste provedla.“

Terra se zatvářila sklíčeně. „Já vím. Ale... donutil mě mlčet.“

To vůbec neznělo dobře.

„Vypsala jsem nekrytý šek, madam. Stalo se to, když jsem se naposledy rozvedla. Obchod mě zažaloval. Okamžitě jsem dluh vyrovnala, ale stejně mě zatkli. Ten člověk z financí o tom věděl úplně všechno. Prohlásil, že když o něm ani nepípnu, bude všechno v pořádku. Chtěla jsem si udržet práci. Kdyby se provalilo to zatčení, přišla bych o bezpečnostní prověrku. Ten šek přesáhl částku pět set padesát dolarů. To už je trestný čin. Obchod sice žalobu stáhl, ale já radši nechtěla nic riskovat. Moje děti potřebují jíst. A tak jsem udělala, co jsem musela, jenomže pak to zašlo příliš daleko.“

Stephanie soustředěně poslouchala.

„Za pár dní se vrátil a znova chtěl přístup k počítačům – tentokrát pod *mojí* identifikací.“ Terra se odmlčela. „Vyhověla jsem mu. Neměla jsem to dělat. A dneska večer chce přístup zas.“

Stephanie se nad tím chvíli zamyslela a pak se zeptala: „Je to všechno?“

Terra přitakala. „Hrozně mě to mrzí, opravdu moc. Ze všech sil jsem se snažila odvádět perfektní práci. Víím, že mi důvěřujete...“

„Porušila jste všechny možné předpisy.“

Terra měla slzy na krajíčku.

Stephanie ji potřebovala jako spojenkyni, a tak dodala: „Přimhouříme oko – aspoň prozatím –, pokud uděláte tři věci.“

„Cokoli, madam.“

„Nikomu se nesvěříte s tím, co jste mi řekla. Dnes večer mu umožníte přístup. A budete mě informovat o všem, co od téhle chvíle řekne nebo udělá.“

Terra se rozzářila. „Samozřejmě. Spolehněte se.“

„A teď běžte. Jděte domů a prospěte se. Za pár hodin vám začíná směna.“

Terra ještě jednou poděkovala a odešla.

Všechno je někdy poprvé. Zabezpečení Billetu ještě nikdy nikdo neprolomil. Stephaniino oddělení drželo partu, nikdy se nevyskytl žádný incident, seznam úspěchů byl sáhodlouhý, selhání minimum. Kolegové Stephanii vysoké procento úspěšnosti záviděli. Ale ministerstvo financí? Co ze spisů Billetu tak naléhavě chtějí, aby kvůli tomu vydírali její za-městnankyni?

Ať už jde o cokoli, potřebuje to zjistit.

Pomalu mířila k východu z obchodního centra, asi třicet metrů za Terrou. Došly do atria se skleněnou věžovitou střechou, z něhož se čtyřmi směry rozbíhaly dvojúrovňové nákupní galerie.

Vtom Stephanie zpozorovala ve vyšším podlaží muže.

Štíhlého, s řídkými vlasy, v tmavém obleku a bílé košili. Opíral se o zábradlí. Teď se od něj odlepil a vykročil v horním patře paralelně s nimi. Terra chvátala mezi poloprázdnými obchody k dalšímu atriu, kde se shlukly stolky restaurací. Vycházelo se z něj na zadní parkoviště. Stephanie zalétla

HROZBA PATRIOTŮ

pohledem nahoru a zjistila, že muž je jim pořád v patách. Když došly do atria, Terra zabočila doleva k východu a muž začal sbíhat po půlkruhovém schodišti. Ve chvíli, kdy už uží seskakoval ze schodů do přízemí, vylovila Stephanie z kapsy telefon.

Muž zrovna došlapoval na poslední schod.

Stephanie na něj namířila mobil, vyfotila si ho a zase ruku hbitě spustila. Muž doskočil na dlaždice v přízemí a chváta k zadnímu východu. Nemohlo být pochyb. Přilepil se na Ter-ru. U jednoho stolku zahlédla pracovníka ostrahy usrkávajícího z hrnku kávy.

Vtom ji do žeber dloublo cosi tvrdého.

„Ani muk, jinak vaše podřízená dneska na směnu nedo-razí.“

Ztuhla.

Terra vyšla z nákupního centra ven.

Muž, který ji do té doby sledoval, se zastavil a otočil se. Zešíroka se usmál. Stephanie stále ještě držela ve spuštěné ruce telefon. Muž k ní zvolna došel a sáhl po něm.

„Myslím, že ho nebudete potřebovat.“

ČTYŘI

BENÁTKY, ITÁLIE

Malone se vymrštil z trávníku. Plíce ho bolely, jak v suchém nočním vzduchu lapal po dechu. Měl štěstí, že se při pádu vyhnul kamenným náhrobkům stojícím v pozoru všude kolem. Trosky helikoptéry dohořivaly, zbyla z ní jen hromada zčernalého kovu. Skomírající požár osvětloval cestu vinoucí se mezi hroby ke kostelu. Tam někde asi bude loděnice pro čluny a přístaviště; možná tu na ostrově mají i nočního hlídače. Ale kde vězí? Člověk by čekal, že havárie vyvolá rozruch. Určitě si jí všimli i za lagunou v Benátkách. Policie odtamtud vyrazí každou chvíli, pokud to už neudělala. Čekat na ni by nebyl nejlepší nápad. Potřebuje se dostat pryč. Měl za úkol prostě jen pozorovat a podávat hlášení. No potěš – že se to ale podělalo!

Jednou ročně, když Drahý vůdce slavil narozeniny, zasílali mu ředitelé severokorejských pojišťoven dar v podobě dvaceti miliónů v hotovosti. Byly to peníze z podvodů. Z dopravních nehod, požárů firem, záplav a jiných katastrof v Severní Koreji, které se většinou vůbec neodehrály anebo

HROZBA PATRIOTŮ

byly zinscenovány. Pojišťovnictví včetně nastavování podmínek držela v rukou státem vlastněná Korejská národní pojišťovna KNIC. Aby rozložila rizika, hledala po celém světě zajišťovny ochotné převzít svůj díl výměnou za velkorysé odměny a našla je v Evropě, Indii a Egyptě. Dotyčné instituce samozřejmě předpokládaly, že KNIC rizika vyhodnotila a patřičně promítla do pojišťovacích podmínek, aby minimalizovala nebezpečí ztrát. Na tom koneckonců celý pojišťovací byznys stojí – hradit co nejméně škod. V tomto případě to však neplatilo. KNIC se místo toho postarala o vznik vysokých pojistných nároků, kterým zajistitelé budou muset dostat. Čím více pohrom, tím lépe pro ni. Aby nevyvolala nežádoucí pozornost, systematicky cílila pokaždé na jiného zajistitele. Jeden rok na pojišťovnu Lloyd's, pak na Munich Re, poté na Swiss Re. Každý pojistný nárok byl pečlivě zdokumentován, načež ve zrychleném řízení prošel loutkovým soudem v Pchjongjangu, u něhož nebylo pochyb o výsledku. Výhodou byl i fakt, že severokorejské zákony zajistitelům nedovolují vyslat do země vlastní vyšetřovatele, aby údaje ověřili.

Celkově vzato šlo o dokonalý švindl, který každoročně generoval příjmy přes padesát miliónů. Část z nich použila KNIC, aby podvody udržela v chodu, zbytek šel do kapsy Drahému vůdci.

Rok co rok dvacet miliónů, už čtyři roky za sebou.

Do Pchjongjangu putovaly pytle s hotovostí ze Singapuru, Švýcarska, Francie, Rakouska a letos z Itálie. Mířily na adresu instituce zvané 39. komise ústředního výboru Korejské dělnické strany, která vznikla jen proto, aby shromažďovala tvrdé valuty a poskytovala Drahému vůdci fondy nezávislé na

de facto neexistující národní ekonomice. Hlášení zpravodajských služeb naznačovala, že se z těch peněz financují mimo jiné nákupy luxusního zboží pro elitu, součástky vojenských raket a dokonce i výroba jaderných zbraní. Všechno, co se může činorodému mladému diktátorovi hodit.

Stephanie chtěla, aby letošní transfer proběhl před očima svědků, což se nikdy předtím nepodařilo. Američtí zpravodajci zjistili přesné místo – v Benátkách –, a tak Maloneovi nařídila, ať si z okružní plavby odskočí na pevninu.

Ta shoda okolností ho zarážela.

Jak to, že předávka vyšla zrovna na dobu, kdy je on náhodou v Benátkách?

Odpověď mu nepřipadala bůhvíjak důležitá až do okamžiku, kdy se strhla přestřelka. Teď se však z balíku peněz stala hromada popela a všichni účastníci transferu byli bradou vzhůru. Takže by ho to zajímalo.

Pátral v paměti po všem, co ví o místě, kde se nachází.

Isolu di San Michele kdysi tvořily dva ostrovy, ale kanál mezi nimi už dávno zasypali. Napoleon tu roku 1807 založil hřbitov a Benátčanům nařídil, aby přestali pohřbívat své mrtvé na území města. Z oněch časů se dochoval neorenesanční kostel a někdejší klášter. Břehy ostrova chrání vysoká cihlová zeď a nad ní se zvedá tmavá hráz cypřišů. Vzpomněl si na ještě jednu zvláštnost. Pohřby se konají v těsném sledu a mrtví mají zaručeno jen několik let poklidného spočinutí. Po deseti letech se ostatky exhumují a ukládají v kostnicích, aby uvolnily místo dalším zesnulým. Na vývěsce napravo od Malonea visel rozvrh exhumací.

Vycvakl z beretty zásobník a nahradil ho plným z kapsy. Pak vykročil ke kostelu a ani se nenamáhal jít potichu. Cestu

HROZBA PATRIOTŮ

dlážděnou kameny lemovaly záhony osázené cypřiši a řady náhrobků. Některé hroby na sebe upozorňovaly kupolemi, sochami a výzdobou z krouceného železa. Jiné byly naskládané na stupňovitých terasách, takže připomínaly otevřenou kartočku. Když jde o smrt, lidská vynalézavost nezná mezí.

Do nohy ho začínala brát křeč. Na skákání z helikoptér je už sakra přestárlý. Údajně odpočíval ve výslužbě – poté, co udělal kariéru u námořnictva, vystudoval práva a dvanáct let pracoval pro Stephanii Nelleovou v Magellan Billetu. Před třemi lety odtamtud odešel a nyní vlastnil antikvariát v Kodani. Ale různé patálie si ho nacházely i tam. Tentokrát si je ovšem vykoledoval sám, když dobrovolně kývl na externí kontrakt, který mu Stephanie nabídla. Několik posledních týdnů rozhodně neprožil příjemně. Cassiopeia Vittová se mu neozývala. Loni spolu chodili, ale před měsícem se rozešli, když zase jednou oba řešili maléry, tentokrát v Utahu. Věřil, že až v ní vychladnou emoce, mohli by se usmířit. Dokonce jí i zavolał, ale nevzala mu telefon. Zato od ní dostal e-mail. Kratičký, a něha sama:

Nech mě na pokoji.

Hořkost v ní očividně dál plála vysokým plamenem.

A tak jí vyhověl. Potulovat se za peníze americké vlády deset dní po Jadranu a Středozemním moři se mu zdálo jako šikovný způsob, jak zabít čas. Jediné, co měl na práci, bylo pozorovat bývalého úředníka ministerstva financí Paula Larkse, který ho snad zavede k muži jménem Anan Wayne Howell, toho času na útěku před americkou justicí. Ministerstvo spravedlnosti po Howellovi prahlo. A tak se Malone

pořádkoval v Larksově blízkosti. Larks byl sedmdesátník a při chůzi pokulhával, čímž Maloneovi připomínal jeho dávného přítele Henrika Thorvaldsena. Během plavby se s nikým nedružil a Malone nakonec usoudil, že ať už má dojít k čemu-koli, stane se to v Benátkách. A potom ho Stephanie odvelela na italskou pevninu.

Načež následovala pohroma.

Došel k nasvětlenému kostelu, jehož bělostné průčelí shlíželo na lagunu. Byl zamčený na sedm západů. Obešel kostel z boku a spatřil loděnici. Jakžtakž se tam svítilo. V mdlém světle slabé žárovky se rýsoval jeden z těch štíhlých, nízkých členů, jimiž jsou Benátky proslulé.

„Stát, ani hnout,“ poručil mužský hlas italsky.

Malone se otočil a spatřil, jak se ze tmy vyloupí mohutný chlap v uniformě. Pořád ještě držel ve spuštěné ruce berettu, a tak ji pohotově schoval za stehno.

„Držíte tady službu?“ zeptal se také italsky.

Jazyky se učil snadno, těžil z výhody, kterou mu poskytoval život v Evropě a eidetická paměť. Uměl jich plyněně několik.

„Vy jste byl u té nehody?“ zeptal se muž.

„Sí. A potřebuju se dostat z ostrova.“

Muž popošel blíž. „Jste zraněný?“

Malone přikývl a zalhal: „Potřebuju doktora.“

„Mám tu člun. Zvládnete dojít po svých tamhle do loděnice?“

Víc Malone slyšet nepotřeboval. Vytasil se s pistolí a zamířil na něj.

Mužovy ruce vylétly do vzduchu. „Prosím vás, *signore*, to není nutné. Vůbec ne.“

HROZBA PATRIOTŮ

„Chci klíčky od člunu.“

„Jsou na palubě. V zapalování.“

„Vraťte se na stanoviště, ať ho máte, kde ho máte, a přiveďte pomoc. Povězte jim o té havárii. Upalujte, no tak!“

Neozbrojenému hlídači nemusel říkat dvakrát. Jakmile muž odchvátal, Malone sešel do loděnice a naskočil do člunu.

Ze zapalování opravdu trčely klíčky.

Nastartoval.

Kim vytáhl z Larksovy paže jehlu. Nic z toho starého hlupáka neměl, jen samé trable. Bavili se spolu po telefonu a po e-mailu mnohokrát. Trpělivě naslouchal všem jeho zlobným tirádám. Larks zuřil na svou vládu, prý prolhanou skrz naskrz. Nakonec mu Kim prozradil, že je Korejec; nedošlo mu, že si koleduje o problém. Vždyť tvořili s Howellem jednu partu a zdálo se, že si rozumějí a mají společný zájem. Larks byl vdovec, kterého odkopli jeho nadřízení – po třiceti letech ve vládních službách ho donutili odejít do důchodu. Byl bezdětný a skoro bez příbuzných. Prostě zapomenutá existence. A teď mrtvola. Kim nicméně zjistil dvě podstatné věci: že Larks předal své drahocenné dokumenty ženě jménem Jelena a že zítra do Benátek dorazí Howell.

Telefon mu znovu zavibroval.

„Sledovali jsme to brýlemi s nočním viděním,“ ohlásil kdosi korejsky. „Na helikoptéru se stoprocentně pověsil nějaký chlap. Pilot se ho snažil setřást, ale marně. Seskočil nad malým ostrůvkem, pak jsme uslyšeli střelbu a explozi. Ten samý chlap, pořád s bouchačkou v ruce, právě odjel z ostrova na člunu.“

STEVE BERRY

Takže vrtulník je v troskách, jeho osádka mrtvá a všichni ostatní aktéři předávky jsou nejspíš taky po smrti. Kim usoudil, že tím jsou stopy dokonale zamety – až na toho člověka ve člunu.

Pravda, cílem byla krádež peněz.

Ale když vzaly zasvé...

„Doporučoval bych ho zabít,“ řekl.

„Souhlas.“

PĚT

ATLANTA

Stephanie v duchu odhadovala muže proti sobě. Dělá pro vládu, tím si byla jistá. Kariérní úředník. Nemá daleko do důchodu. Je sebejistý. Skoro až moc, jelikož teď spolu seděli v restauračním atriu nákupního centra.

„Kuřecí sendviče z Chick-fil-A, to je moje,“ zamával sendvičem, který držel v ruce. „Když jsem byl kluk, máma nám je kupovala jako delikatesu.“

Zdalo se, že na to vzpomíná rád. Druhý muž – ten s pistolí – seděl u stolku poblíž. Přestože byla doba oběda, kolem bylo skoro prázdné.

„Existuje nějaký důvod, proč jste zaútočil na šéfovou americké zpravodajské jednotky? Váš člověk mně a mojí zaměstnankyni vyhrožoval.“

Stephaniin společník dál nevzrušeně přežvykoval. „Fígl je v těch dvou okurkách. Kyselou okurkou s koprem se kuře bezva dočutí.“

Stephanii bylo jasné, že se ji snaží vytočit. „Pro koho pracujete? DEA? FBI?“

„Au, to zbolelo.“

Beztak to věděla. „Ministerstvo financí?“

Přestal žvýkat. „Slyšel jsem o vás, že jste dáma, co má za ušima.“

Kdykoli jindy by toho nevychovance poslala k šípku. Jenže při rybaření platí, že když nahodíte ve správnou chvíli správnou návnadu, máte šanci, že váš kýžený úlovek zrovna poplave kolem a dá se zlákat k oždibování. A tahle kořist na návnadu zabrala. „Proč si ministerstvo financí myslí, že může vyhrožovat agentce jiné federální instituce a proti její vůli ji zadržovat?“

Pokrčil rameny. „Můžete se kdykoli zvednout a jít.“

„Asi máte kamarádky na hodně vysokých místech.“

Uculil se. „O bezpečnou výplatu mám postaráno nejlíp, jak to jde.“

Takže mluví přímo o ministrovi. „Zavání mi to kompletem.“

„V nejlepším slova smyslu. Potřebovali jsme získat vaši pozornost. A koukněte, jak to zabralo! Sedíme tu spolu u oběda.“

„Jíte jenom vy.“

„Nabízela jsem vám, a vy jste odmítla. Nemůžu za to, že jste pohrdla starou dobrou americkou stravou.“

Nasál brčkem kolu a znovu se zakousl do kuřecího sendviče. Jeho drzá suverenita lezla Stephanie na nervy. Jako by ji a Magellan Billet nebral vážně. S tímhle arogantním postojem se dřív setkávala každou chvíli. Teprve nedávno polevil, protože v uplynulých dvou letech se Billet zasloužil o prakticky všechny větší zpravodajské úspěchy. Pomáhalo i to, že se Stephanie těšila plné důvěře Bílého domu – kolegům z branže to neuniklo.

HROZBA PATRIOTŮ

„Kdo se uchází o moji pozornost?“ zeptala se.

„Zrovna jsme se seznámili a já se s důvěrnostmi zásadně nesvěřuju na setkání, tak co kdybychom zůstali u toho, že jsou to samí dobří lidé?“ Odložil sendvič. „Usoudili jsme, že jste si sem s vaší podřízenou, paní Lucentovou, nevyrazily kvůli výprodeji dámské módy.“

„Poslouchali jste nás?“

„Tak něco. Oddaná pracovnice, když za vámi takhle přikluše s přiznáním.“

„Brzy z ní bude bývalá pracovnice.“

„To jsem si domyslel. Proto jsem dospěl k názoru, že je načas, abychom si my dva popovídali.“

„O čem?“

„Proč je Cotton Malone v Benátkách?“

Konečně přešel k jádru věci. „Zrovna jsme se seznámili a já se s důvěrnostmi zásadně nesvěřuju na setkání, tak co kdybychom zůstali u toho, že Cotton patří k dobrým lidem?“

Svým sarkasmem ho rozesmála. „Jste vy ale komediantka. Kam se na vás hrabe Carol Burnettová.“

Stáhla se do zákopu a čekala na boj, který si od začátku přála.

„Lidé se pozastavují, na čí straně vlastně stojíte, Stephanie. Co je pro vás důležité. Můj šéf – jeden z těch dobrých lidí, o kterých jsem mluvil – vás hájí. Tvrdí, že Stephanie Nellová upřímně slouží své vlasti. Že je vzorová Američanka.“

Hodil si do pusy poslední sousto kuřete a Stephanie jen doufala, že si neolízne prsty. Ale olízl si je a pak si je otřel do ubrousku.

„Vím toho o vás hodně,“ pokračoval. „Máte diplom z práv a na ministerstvu spravedlnosti jste osmadvacet let. Předtím

jste působila na ministerstvu zahraničí. Jste ve vládních kruzích stálice, což byl jeden z důvodů, proč vás vybrali, abyste založila Magellan Billet. A taky kvůli vašim zkušenostem a schopnostem. Zmákla jste to perfektně. Vaši agenti patří k nejlepším, které si Amerika platí. Takových věcí si lidé všimnou.“

„Dokonce i tak významní jako vy?“

Nepřehlédl její sarkastický tón. „Zmrzlinu tady v bistru Chick-fil-A přímo zbožňuju. Nedáte si taky?“

Zavrtěla hlavou. „Pokoušíte se o úhybný manévr.“

Mávl na kolegu. „Skočte mi pro kornout a pár dalších ubrousků.“ Muž vyrazil k obslužnému pultu.

„Máte ty poskoky od toho, aby vám běhali po nákupech?“ neodpustila si.

„Dělají, co jim přikážu.“

Zdálo se, že je na to pyšný.

„Ještě jste mi neřekl, co po mně chcete.“

„A vy jste mi neodpověděla na otázku. Co dělá Malone na té výletní plavbě?“

„Poslala jsem ho tam.“

„Dejte ruce pryč od Paula Larkse.“

Teď bylo na ní, aby se zatvářila nedovtipně. „Kdo to je?“

Zasmál se. „Vypadám na takového pitomce?“

Upřímně řečeno vypadal.

Jeho kolega se vrátil se zmrzlinou a pan Kuře se pustil do olizování kornoutu kolem dokola. „Lidi, to je bašta.“

Když se ten druhý vzdálil z doslechu, Stephanie se zeptala: „Proč se ministerstvo financí zajímá o Larkse? Před třemi měsíci jste ho přece vyrazili.“

Frontální útok na zmrzlinu pokračoval. „Okopíroval si

HROZBA PATRIOTŮ

jisté dokumenty. Chceme je zpátky. Taky hledáme chlápka jménem Anan Wayne Howell. To jméno jste už asi slyšela.“

Aby ne.

„Počítáme, že nás k němu Larks zavede, ale ne s vaším hlídacím psem v patách.“

„Vyřiďte ministrovi, ať si to vyřídí s ministryní spravedlnosti.“

Slízal vršek kornoutu a zakousl se do oplatky. „Nejsem poslíček.“

To opravdu není. Je to trouba, takže stojí na žebříčku ještě níž. Dorazil kornout a znova si olízl prsty.

Stephanie se radši dívala jinam, dokud nedojedl.

Popadl papírový pytlík a nastrkal do něj zmuchlané ubrousky, polystyrenový kelímek a obal od sendviče. Pak se sáčkem v ruce vstal a probodl Stephanie nevlídným pohledem, ve kterém nebylo po dobrém rozmaru ani památky. „Mějte na paměti, co jsem vám říkal. Ruce pryč od Larkse. A Malonea odvolejte. Podruhé vás varovat nebudeme.“

„My?“

„Lidé, co vám mohou způsobit potíže.“

Zachovala ledový klid. „Chci zpátky svůj telefon.“

Vylovil ho z kapsy, praštil s ním o zem a ještě na něj dupl podpatkem. Ani nevyhodil pytlík do odpadků a odkráčel i se svým kolegou.

Hleděla za nimi, jak vycházejí z nákupního centra.

Měla radost, že ryba návnadu nejen uždibla, ale rovnou spolkla i s háčkem, se šňůrou, s navijákem... a dokonce i s celým zatraceným rybářským člunem.

ŠEST

BENÁTKY

Motory zakašlaly, a když Malone přidal plyn, rozburácely se. Vycouval s člunem z loděnice. Člun měl šípovitý tvar, byl asi pětimetrový a celodřevěný. Řev motorů prozrazoval sílu. Malone toho o laguně moc nevěděl, jediné to, že plavební dráhy jsou vyznačeny takzvanými dalbami – trojnožkami zaraženými do dna, kterým domácí říkají *bicoles* a které námořníkům pomáhají vyhnout se mělčinám, přílivovým ostrůvkům a slaným bažinám. Kupci a válečníci brázdili tyhle vody už ve starověku a proudy přiživované přílivem a odlivem tu jsou tak zrádné, že žádný nepřítel nikdy nedobyl Benátky silou.

Malone se rozhodl vrátit k městu trasou vytyčenou osvětlenými dalbami a pak obeplout hlavní ostrov k přístavišti výletních lodí na západním konci. Když tam prve vystupoval na břeh, hemžila se kolem spousta vodních taxíků a soukromých člunů, které turistům zajišťují dopravu na pevninu a zpátky. Jednoho navíc si nikdo nevšimne.

Vyplul do laguny a přeřadil ze zpátečky na normální

HROZBA PATRIOTŮ

rychlost. S čluny to uměl. Jeho zemřelý otec sloužil u námořnictva a dosáhl kapitánské hodnosti. Na tutéž hodnost to došel i on sám a strávil devět let v aktivní službě, než byl převelen do Magellan Billetu. Doma v Kodani si občas půjčoval plachetnici a užíval si projížďek ve větrem bičovaných vlnách úžiny Øresund.

Stočil příď správným směrem.

Vtom se ze tmy vynořil jiný člun a hnal se jako o závod přímo k němu. V hustém příšeří na něm rozeznal dva muže, jednoho se zvednutou pistolí. Skrčil se a přední ochranné sklo pokropily střely.

Kde se tu sakra ti chlapi vzali?

Prudce strhl volant doprava a zamířil pryč od Benátek, k ostrovu Murano s jeho sklárnami. Ten ležel kousek na severovýchod od Isola di San Michele. Ostrovy odděloval kanál slabých osm set metrů široký a také označený světly na dalbách, jež se pak táhla dál do tmy směrem k Buranu a Torcellu. Přidal plyn, dieselové motory se rovnoměrně rozhučely a příď se zařízla do klidné hladiny.

Útočníky nechal vzadu, ale postupně zkracovali vzdálenost. Oba čluny uháněly v mračnu vodní tříště. Malone vjel do kanálu mezi dvě šňůry světél, na plavební trasu zhruba padesát metrů širokou a ozářenou jako lunapark. Ty dva chlapy za sebou vyřídí raz dva, ale potřebuje prostor k manévrování... a trocha soukromí taky neuškodí. Zřícený vrtulník na pevnině určitě nepřehlédli a hlídač na San Michele už jistě zalarmoval úřady. Každou chvíli se odněkud mohou přirítit policejní čluny.

Zabočil východním směrem a vzápětí na sever, pryč od Murana. Pronásledovatelé ho zezadu doháněli. Měl u sebe

zbraň s plným zásobníkem, ale trefit se ve tmě z rozkymácené paluby a přitom se udržet v trase kanálu by byl zázrak. Těm vzadu to asi taky došlo, protože střelba utichla.

Druhý člun dojel těsně vedle něj.

Jeden z mužů přeskočil na Maloneovu palubu a celým tělem se na něj vrhl. Svalili se na zem. Jak Malone pustil volant, člun to strhlo doleva. Malone ze sebe útočníka skopl a chytil řízení, ale muž na něj okamžitě skočil znova. Ve tmě rozeznal jeho asijské rysy a robustní postavu jako z oceli. Otočil se a kopl ho do obličeje. Muž odlétl až na záď. Malone hmátl do zadní kapsy pro berettu a zbavil se ho ranou do hrudi. Náraz kulky odhodil mužovo tělo až do moře.

Druhý člun se na Malonea lepil dál, narážel mu do pravoboku a snažil se ho vytlačit z kanálu. Hnali se vedle sebe, pořád mezi světly vyznačujícími plavební dráhu. Maloneovi bylo jasné, že to musí utnout. Netušil, co to je za lidi. Patří k těm, co si přijeli pro dvacet miliónů? Nebo ke zlodějské partě, která je ukradla? Nad plánováním dnešního večera každopádně propotili triko. Jediné, s čím nepočítali, byl vysloužilý agent na volné noze, který jim udělá čáru přes rozpočet.

Zarejdoval doprava, schválně brnkl o druhý člun a vyrovnal svůj. Burano už nechal za sebou a blížil se k Torcellu v poklidné tmavé části laguny. Světla Benátek zářila kilometrů odtud na jihu. Pevně sevřel volant a připravil se.

Trup člunu inkasoval další náraz a zhoupł se.

A znova.

Malone si hlídal volant a tiskl se pravobokem k druhému člunu. Oba se řítily k pravému kraji kanálu. Malone se na protivníka lepil a nedopřával mu prostor k manévrování. Řidič druhého člunu se plně soustředil na něj.

Velká chyba.

HROZBA PATRIOTŮ

Malone ho tlačil víc a víc doprava, čím dál blíž k okraji kanálu. Nejbližší dalba byla necelých tři čtvrtě kilometru před nimi a Malone měl v úmyslu dát protivníkovi na vybranou. Narazit do ní, anebo před ní uhnout ještě víc doprava, mimo plavební dráhu kanálu. Doleva to nešlo. Mužův obrys tonul ve tmě, ale podobal se postavou tomu prvnímu.

Malone dál vytlačoval jeho loď ke kraji.

Dalba se blížila.

Sto metrů.

Padesát.

Teď se jeho protivník bude muset rozhodnout.

Malone skočil přes levobok do vody. Zahučel do ní nohama napřed a vynořil se nad hladinu přesně v momentu, kdy čluny narazily do betonové trojnožky. Jejich trupy vylétly obloukem k nebi, motory se rozkvílely a lodní šrouby bezmocně vířily vzduch. Za letu se převrátily a dnem vzhůru rozstříkly vodu u kraje kanálu. Dlouho se na hladině neudržely, brzy klesly ke dnu a zběsilý chaotický řev motorů utonul v tichu.

Malone doplavál k protějšímu kraji vyznačené plavební dráhy a jen pár metrů za ní narazil na úzkou písčinu, kde mu voda sahala sotva po kolena. Až teď si uvědomil, jak tenký vlásek ho dělil od katastrofy. Rozhlížel se po muži z druhého člunu, ale ve tmě nic neviděl ani neslyšel. Stál ve vodě laguny přes půldruhého kilometru od nejbližšího pobřeží, s pálicíma očima a vlasy přilepenými k lebce. Kolem jen ztichlé ostrůvky, v dálce světla Benátek a matná zář nad pevninou. Nad hlavou zahlédl světla dopravního letadla klesajícího na přistání. Věděl, že zdejší voda nepatří k nejčistším a momentálně ani k nejteplejším, ale neměl na vybranou.

Plavat.

Vtom zaslechl vrčení motoru. Přicházelo od jihu, ze směru, odkud přijeli. Nepojila se s ním žádná světla, ale ve tmě postřehl černý obrys blížícího se člunu. Berettu měl pořád v kapse, ale pochyboval, že mu bude něco platná. Po namočení někdy fungovaly, ale někdy taky ne. Potopil se pod vodu. Nohy se mu zabořily do jemného bahna.

Člun se blížil, proploval těsně podél kraje kanálu.

Nejbližší světlo skýtala až dalba o půl kilometru dál. Tu, která bývala tady, náraz zničil.

Člun zastavil a motor ztichl.

Další štíhlý šípovitý tvar.

U kormidla stála osamělá postava.

„Hej, Malone. Jsi tam někde?“

Ten hlas poznával. Mužský. Mladistvý. S jižanským přízvukem.

Luke Daniels.

Vynořil se. „Už bylo načase. Říkal jsem si, kde se flákáš.“

„Nečekal jsem, že si zahraješ na Supermana a odplachtíš k nebesům.“

Malone vyprostil nohy z bahna a brodil se k němu.

Luke na něj shlížel z paluby. „Pokud si vzpomínám, tak když jsme se v Dánsku potkali poprvé, lovil jsi z moře ty mě.“

Malone natáhl ruku, aby mu Luke pomohl do člunu. „Jak to tak vypadá, v tomhle bodě jsme si kvit.“

SEDM

Kim si nalil pořádného panáka whisky. Jeho apartmá, situované dvě paluby nad Larksovou kajutou, byla čtyřpokojová ratejna zařízená mahagonovým a ratanovým nábytkem. Úctyhodné rozměry a luxus na něj udělaly dojem, stejně jako další příjemnosti – opulentní jídlo, hojnost pití a každý den nová záplava čerstvých květin. Pokojový bar přetékal výtečnými regionálními víny a americkou whisky. Na obojím si už pochutnal.

Stojací hodiny se zvonkohrou ohlásily půlnoc a s ní příchod jedenáctého listopadu. V Pchjongjangu byli o sedm hodin napřed, tam už nastalo úterní ráno a svítilo slunce. Jeho nevlastní bratr, severokorejský Drahý vůdce, vstává do nového dne.

Kim ho nenáviděl.

Jeho vlastní matka – laskavá, dobře vychovaná žena – byla otcovou právoplatnou manželkou, zatímco nevlastní bratr vzešel z dlouhotrvajícího milostného poměru s pěvkyní Národních opery. Otec i děd si vydržovali spousty milenek. Byla

to běžně přijímaná zvyklost, jenže Kimově matce se nevěra hnusila a manželova lhostejnost ji uvrhla do klinické deprese. Nakonec uprchla ze země a usadila se v Moskvě, kde před několika lety zemřela. Byl u ní až do konce, držel ji za ruku a naslouchal jejím nářkům, jak krutě se k ní život zachoval.

Což byl fakt.

Totéž by Kim mohl říci o sobě.

Dostalo se mu vzdělání na soukromých mezinárodních školách ve Švýcarsku a v Moskvě, byl mu udělen uctíváný titul Malý generál a poté Velký následník. Během života v zahraničí si oblíbil západní luxus, zejména značkové oblečení a drahá auta, čímž se také podobal otci. Nakonec se vrátil domů, pracoval na ministerstvu agitace a propagandy a po čase byl jmenován ředitelem Národního počítačového centra, odkud Severní Korea vedla tajnou kyberválku proti zbytku světa. Byly by následovaly vysoké armádní posty a krok za krokem by se přibližoval centru moci. Jenže ta nešťastná událost v Japonsku ho o všechno připravila. Teď ve svých osmapadesáti letech jako by vůbec neexistoval. Čeho tak strašného se dopustil? Jen chtěl vzít dvě děti do Disneylandu.

„Nemůžeme vládnout bez armády,“ řekl otec. „Je to základ, díky němuž si rod Kimů uchovává moc. Můj otec si vydobyl loajalitu vojska a já ji udržuji. Ale k tobě po tom tvém úletu ztratili důvěru.“

Kim pocítoval nelogickou směsici studu za to, co provedl, a pýchy na svou tvrdošijnost, a tak se upřímně zajímal o důvod. „Proč?“

„Jsi nezodpovědný. Vždycky jsi byl. Život je pro tebe jako jeden z těch dobrodružných románů, které čteš. Jedna z těch

HROZBA PATRIOTŮ

divokých povídek, co píšeš. Divadelní hry a televizní pořady, na které se díváš, jsou samé nesmysly. Nic v nich neodpovídá realitě, leda v tvých představách.“

Netušil, že otec ví o jeho tajených zálibách.

„Nemáš vlastnosti vyžadované od vůdce našeho národa. Jsi bláhový snílek a pro takové tu není místo.“

Kimovi připadali generálové jako ryby v hejnu: všechny plavou stejným směrem jako ostatní, žádá se nikdy neodhodlá riskovat a plout vlastní cestou. Co udělá jeden, udělají všichni. Byli neužiteční, vyjma časů války. Ale válka byla to poslední, na co myslel.

Ztratili k němu důvěru?

To se brzy změní.

Jeho otec byl nemilosrdně praktický muž nevalného zevnějšku. Vlasy si nechával stříhat po vojensku nakrátko a na veřejnosti se objevoval v tuctovém oblečení. Podobně komic-ky se strojí i Mao. Kimův nevlastní bratr ten styl napodoboval – další neotesaný hlupák, toho času devětatřicetiletý, kterého podomácku vzdělávala jeho matka-běhna a zaštiťovala ho před světem. Z toho se však vyklubala nečekaná výhoda: když Kima poslali na studia do zahraničí, další synové jeho otce, oba dva nelegitimní, se s otcem sblížili. Obdiv a úcta lidu, které dřív náležely výlučně jemu, se přelily i k jeho sourozencům. A když ztrapnil svou vlast na mezinárodní scéně, z bezvýznamných uchazečů se stali vážní kandidáti.

Svlažil si hrdlo dalším panákem whisky.

Z dnešního večera vzešel aspoň jeden světlý moment. Do Pchjongjangu nepoputuje žádných dvacet miliónů dolarů jako dárek k narozeninám. Jeho nevlastní bratr už vládl dost dlouho, aby si stačil nadělat nepřátele. Loajalita v Sever-

ní Koreji má chválabohu mělké kořeny. S některými bratrovými nepřáteli navázal přátelské kontakty a ve vší tichosti je obeznámil s plánovaným osudem letošního dárečku. Chystal se ty milióny ukrást a připravit bratra o financování. Najal si na to zločineckou partu z Macaa. Teď byly peníze v prachu. Ale jejich zničení stejně posloužilo kýženému účelu. On sám si naštěstí s penězi nemusel dělat hlavu, měl jich víc než dost. V tomhle směru ho otec nezklamal.

Nalil si další sklenku.

S bratrem se tváří v tvář nikdy nesetkal. Zvyklosti vyžadovaly, aby mužští potomci vůdce byli vychováváni každý zvlášť, a nejstarší syn míval vždycky přednost. Doneslo se mu, že jeho mladší nevlastní bratr o něm otevřeně prohlašuje, že je tlustý lehkomyšlný playboy neschopný chovat se seriózně a zodpovědně a že v něm neshledává žádné ohrožení. Ale to podceňování se mu vymstí. Kim dělal všechno pro to, aby si navenek bezstarostnou image udržel. Zjistil, že pověst opilce a bezvýznamné černé ovce rodiny mu přináší volnost pohybu. Pomáhal i fakt, že žil v Macau stranou všeho dění a nikdy přímo nezasahoval do severokorejské politiky. Čas od času ho vyhledali novináři, ale dočkali se vždycky jen nějakého přitroublého, nesmyslného komentáře. Kim se ve všech myslitelných ohledech stal mrtvolou.

Usmál se.

Dočká se tím velkolepějšího vzkříšení.

Pohled na bratrův výraz mu vynahradí veškeré urážky, které musel překousnout.

A stane se tak díky Ananu Wayneu Howellovi a jeho *Hrozbě patriotů*.

O právo a finance se zajímal odjakživa. Líbila se mu jejich

HROZBA PATRIOTŮ

důmyslná provázanost, zvlášť ve Spojených státech. Američané si zakládají na precedentním právu. *Stare decisis* tomu říkají. *Setrvat u rozhodnutého*. Většina soudních systémů ve světě ten koncept zavrhl, a z dobrého důvodu – vykazuje totiž nedostatky. Co kdyby setrvání u rozhodnutého způsobilo katastrofu? Lpěli byste pak na precedentu? V Severní Koreji ne. Ale v Americe? To je jiná.

Jedním dlouhým lokem vyprázdnil sklenku.

Na stole před ním stál laptop s otevřenou stránkou z *Hrozby patriotů*. Kim si ji opakovaně pročítal, než se vypravil na návštěvu k Paulu Larksovi. Teď si ji přečetl znovu.

Prezidentským nařízením podepsaným v roce 1942 uvrhl Franklin Delano Roosevelt na veškeré osobní příjmy přesahující 25 000 dolarů (352 000 dolarů v dnešní měně) daň ve výši 100 %. Dokážete si to představit? Celý rok dřete jako kůň, činíte jedno dobré rozhodnutí za druhým, vyděláte si úctyhodnou sumu a pak všechno nad 25 000 dolarů (dnešních 325 000) odevzdáte vládě. Kongres se Rooseveltovi vzepřel a ve své nekonečné moudrosti snížil daň na 90 %. Později snížili daňové sazby i prezidenti Kennedy a Reagan. Kennedy snížil maximální sazbu na 70 %, Reagan ji srazil na 28 %. Po obou daňových škrtech raketově stouply vládní příjmy a vzrostly investice. Šedesátá i osmdesátá léta byla obdobím obrovských inovací. První Bush v prezidentském úřadu zvedl nejvyšší sazbu na 31 %, Clinton vyšplhal ještě výš,

na 39,6 %, a druhý Bush ji snížil na 35 %. V současnosti se vrátila na 39,6 %. Daň z příjmu fyzických osob nyní představuje 82 % veškerých federálních příjmů. Daň z příjmu právnických osob přispívá dalšími 9 %. Takže daně z příjmu dnes činí přes 90 % federálních příjmů.

Jak zní to přísloví?

Prohnaný králík má tři nory.

Jinými slovy: rozprostři svoje peníze i pozornost co nejvíc doširoka.

Když byl Kim obrán o nástupnická práva, otcova propagandistická mašina si dala záležet, aby ho veřejně zdiskreditovala. Dostal nařízeno přijímat urážky mlčky a odstěhovat se do ciziny. Otec ho chtěl mít ze země pryč.

To se stalo před čtrnácti lety.

Dva roky nato otec zemřel a Kimův nevlastní bratr okamžitě převzal titul Drahého vůdce a ujal se absolutistické vlády.

A tím mohlo všechno skončit.

Jenže před několika měsíci při brouzdání po internetu Kim náhodou narazil na Anana Waynea Howella. Byla to jedna z těch událostí, které se dají popsat jediňe jako dílo štěstěny. Přečetl si Howellovu webovou stránku, stáhl si jeho knihu, prostudoval ji slovo od slova a říkal si, že tohle by mohla být jeho propustka ze zapomnění. *Snílek?* Měl něco, na co se jeho nevlastní bratr jaktěživ nezmůže.

Vizi.

A ta mu umožnila pochopit potenciál Howellova radikálního tvrzení. Existoval ovšem jeden problém. Howella nikdo

HROZBA PATRIOTŮ

neviděl ani o něm neslyšel už tři roky. Kim ho potřeboval najít. Původně doufal, že se mu to podaří na téhle výletní plavbě. Teď mu jako jediné pojiťko zbyla žena s černou koženou brašnou a naděje, že se Howell zítra objeví.

Nalil si další whisky.

Když si usmyslel navštívit Disneyland v Tokiu, nebylo to jen kvůli dětem. On sám taky patřil mezi Disneyho fanoušky. A byl tak zapálený, že si na zeď své kanceláře v Macau pověsil zarámovaný plakát, na němž pózoval Walt Disney osobně, nad hlavou památný výrok: *Dělat nemožné je svým způsobem zábava.*

Opravdu byla.

Hana nakoukla dovnitř z balkónu, kam se uchýlila po návratu z Larksovy kajuty. Odjakživa měla ráda samotu. Ze všech Kimových dětí se mu podobala nejvíc. Bylo jí třidvacet let a život s ní bohužel nezacházel laskavě. Schytala mnoho jizev a neopouštěla ji zasmušilost.

„Tohle musíš vidět,“ řekla otci korejsky.

Mluvila tak málokdy, že vždycky napnul uši, aby mu neuniklo ani slovo.

Vyšel za ní ven.

Dole zahlédl motorový člun, který obloukem vyplul z laguny a zamířil do úzkého umělého kanálu vedoucího k betonovému molu. Kolem se hemžila spousta vodních taxíků vysazujících pasažéry u lodního můstku.

Přijíždějící člun zpomalil.

Pozorovali ho z paluby o třicet metrů výš, zahaleni tmou. Kim na člunu zahlédl dva muže. Jednoho z nich poznával.

Ten otravný Američan.

Hana strávila posledních deset dní nablízku Larksovi, ale

práci jí komplikoval muž, který očividně dělal totéž. Podal se jí ho vyfotografovat a od zdrojů v Pchjongjangu se dozvěděli, že se jmenuje Harold Earl „Cotton“ Malone. Byl vysoký, štíhlý, ramenatý, se světlými vlasy. Někdejší kapitán námořnictva, který dvanáct let pracoval pro zpravodajskou jednotku nazvanou Magellan Billet, instituci amerického ministerstva spravedlnosti. Před třemi lety odešel do výslužby a momentálně vlastnil antikvariát v Dánsku.

Co tady dělá?

Nalepil se na Larkse, kdykoli Larks vytáhl paty z lodi, aby se prošel chorvatským Dubrovníkem, maltskou La Valettou nebo Kotorem v Černé Hoře.

„Zdá se, že se pan Malone vrací,“ poznamenal Kim.

Věděli, že opustil loď před několika hodinami. Jen díky jeho nepřítomnosti mohli zajít za Larksem. Kimovi nešla z hlavy zmizelá kožená brašna. Snad opravdu mají šanci ještě ji najít, ale ten vlezlý Amík tam dole ve člunu se jim může plést pod nohy.

„Než zaleze do kajuty, zkontroluje Larksovu,“ řekl. „Dělá to každý večer.“ Podal Haně kartový klíč. „Sebral jsem ho, když jsme odcházeli. Napadlo mě, že se může hodit.“

Přijala obětinu s výmluvným mlčením, na které si už zvykl.

„Je nejvyšší čas se s tím problémem vypořádat.“

Pověděl jí, co má udělat.

Přikývla a odešla z balkónu.

OSM

ATLANTA

18:20

Stephanie zabočila na šterkovou příjezdovou cestu ke svému domu. Bydlela pětasedesát kilometrů na sever od Atlanty na břehu Lanierova jezera, v kamenném domě obklopeném vysokými borovicemi, který shlížel na pokojnou jezerní hladinu.

Vystoupila z vozu a sebrala noviny pohozené na konci příjezdovky. Odjížděla dnes ráno tak časně, že tu ještě nebyly. Teď byl typický sychravý listopadový podvečer. Obešla dům dozadu na zahradu a poslouchala ptáky, jak si navzájem vyzpívují serenády, zatímco hledají něco k snědku. Na terase lemované podzimními květinami seděla ministryně spravedlnosti Spojených států.

Usrkávala cosi z hrnku, ze kterého se kouřilo. Když spatřila Stephanie, usmála se. „Jak to tak vypadá, vyvázla jste bez úhony.“

Stephanie se usadila na jednu z kovových židlí a uvelebila se na vysokém polštáři. „Bylo to, mírně řečeno, zajímavé.“

Harriett Engleovou jmenovali do funkce nedávno, předtím byla senátorkou za Kentucky. Když oznámila, že po svém čtvrtém období skončí, prezident Danny Daniels ji požádal, ať se vzdá mandátu dřív a stane se třetím ministrem spravedlnosti za jeho prezidentské éry. S předchozími dvěma šlápl vedle. Z jednoho se vyklubal převlékač kabátů, druhý byl neschopný. Harriett byla z jiného soudku. Inteligentní, rozvážná, kompetentní. Se Stephaniei si zpočátku moc nesedly – ve vzduchu jiskřilo příliš emocí –, ale nakonec si k sobě našly cestu.

„Máte příjemný domov,“ prohodila Harriett. „Ta koupě se vám povedla.“

Stephanie si myslela totéž. Klíč od domu ráno schovala na místo, kde ho Harriett najde.

„Po složení ministerského slibu jsem si přečetla váš životopis a služební záznam,“ řekla Harriett. „Zůstáváte dlouho bez manžela. Přejde vás někdy stesk, co myslíte?“

Stephaniein manžel Lars spáchal před lety sebevraždu. Stephanie se ale s Maloneovou pomocí se všemi stíny minulosti smířila. „Žili jsme tenkrát už dlouho odděleně. Přesto mě jeho smrt hodně ranila.“

Harriett se usmála. „Já taky před pár lety ovdověla.“

Stephanie o tom věděla. Engleové táhlo na sedmdesát, ale se svými stále ještě výraznými lícními kostmi, zdravou barvou pleti a jasnými zelenými očima vypadala mnohem mladší. Světlé prošedivělé vlasy hladce přičísnuté k hlavě a stažené do pevného uzlu se jí leskly jako mramor. Proslychalo se, že jí mládí vrátila plastická chirurgie, ale byla to lež. To prostě nebyl její styl. Stephanie už zjistila, že Harriettin lehký úsměv neprozrazuje nic o její náladě a často mas-

HROZBA PATRIOTŮ

kuje opačné emoce. A podobně i její odzbrojující, babičkovský tón maskoval vysokou inteligenci vytríbenou nejprve na právnické fakultě a pak na Kennedyho škole státní správy při Harvardově univerzitě.

„Povězte mi, jak to probíhalo,“ požádala Stephaniei.

Stephanie jí vylíčila události v nákupním centru a zakončila: „Pan Kuře si svoji práci zjevně užívá. Já bych ale takového packala nezaměstnala ani za nic.“

I když Terra Lucentová vykládala během divadýlka, které se Stephaniei sehrály v obchodě, pravý opak, ve skutečnosti jí okamžitě ohlásila jak kontakt s ministerstvem financí, tak pokus o vydírání. Informace putovala nahoru k Harriett. Průnik do počítačů Magellan Billetu schválily Harriett i Stephanie, aby zjistily, oč jde. Schůzku v obchodním domě zorganizovala Stephanie, aby druhou stranu trochu popostrčila, protože jí bylo jasné, že Terra špehují. Pokládala za hotovou věc, že budou odposlouchávány, a tak si schválně vybraly nákupní centrum. Dalo se rozumně předpokládat, že když pan Kuře uslyší, že se Terra přiznala, rozhoupe se ministerstvo financí konečně k činu.

A rozhoupalo se.

„Mají v hledáčku Paula Larkse,“ řekla Stephanie. „A nechtějí u toho Cottona.“

Mátlo ji to. Cotton obdržel docela prostý úkol. Státní zástupce pro okres Střední Alabama si vyžádal pomoc Billetu. Jména všech uprchlíků před zákonem se podle předpisů shromažďovala v Národní bezpečnostní agentuře NSA. Jméno Anan Wayne Howell bylo natolik neobvyklé, že se hledalo snadno, a NSA na něj narazila při rutinním plošném odposlechu mezinárodních telefonních hovorů. Tak se FBI dozvě-

děla, že Larks odcestuje do Benátek, nalodí se na výletní loď a sejde se s Howellem. Howell byl na útěku už tři roky a státního zástupce napadlo, že se naskytla šikovná příležitost dostat se mu na kobytku. A tak Stephanie najala Cottona, aby Larkse špehoval a hlásil, co se bude dít. Typická krátká jednorázová akce, která se měla obejít bez dramatu.

„Bylo mi řečeno, že pan Malone občas bývá poněkud neřiditelný,“ konstatovala Harriett.

„To je fakt. Ale svou práci odvede.“ Stephanie udělala pauzu. „Ministr financí asi považuje ty ztracené kopie dokumentů za hodně důležité, když je ochoten vydírat kvůli nim zaměstnance jiné zpravodajské instituce. Je zvláštní, že ho nenapadlo prostě nás o tu informaci požádat. A k oběma těm vpádům do mých složek došlo až potom, co Cotton podal hlášení z plavby.“

„Zajímá je, jak blízko se dostane.“

„K čemu?“

„Nevím, ale je nejvyšší čas, abychom to zjistily.“

Harriett sáhla po telefonu, vyťukala číslo a pustila hlasitý odposlech. Položila vyzvánějící mobil na stůl. Ženský hlas oznámil: „Kancelář ministra financí.“

„Tady ministryně spravedlnosti Spojených států. Potřebuji mluvit s ministrem.“

„Je mi líto, ale je právě –“

„Vyřidte mu laskavě, že si promluví buď se mnou, a to okamžitě, anebo později s prezidentem, až ho poinformuji o všem, co vím o Paulu Larksovi.“

Uběhly dvě minuty, než se z mikrofону ozval mužský hlas. „Dobře, máte mou plnou pozornost.“

Harriett mu podrobně vylíčila, co se seběhlo, a uzavřela: